

J. Weston

Poetigreci

6 - 15 - c. 60

NOVUS GRÆCORUM

Epigrammatum & Poematiωn

DELECTUS

CUM

NOVA VERSIONE

ET

NOTIS.

In Usum

SCHOLARUM.

LONDINI:
Impensis THO. DRING, ad Insigne
Occæ, in vico vulgo dicto *Fleetstreet,*
M DC XCIV.

BENEVOLO LECTORI.

DEficiente jam Farnabiana Epigrammatum Editione, novum procurare delectum satius omninò visum est, quàm veterem prælo reddendum commendare: suam enim provinciam non ubique feliciter administraverat Farnabius; ut qui, nonnullis perquàm elegantibus omissis, plurima tamen vel ineptè παράδοξα, vel miserè argutula, vel puerorum denique mentibus non sine periculo credenda ascivisset. Nugis igitur

hujusmodi ablegatis, alicundè resarcienda erat jactura. Proinde insanum illud Epigrammatum Volumen, à Brodæo editum, perlegere decrevi: ter, quater perlegi; quantâ potui diligentiâ, at, si molem spectes, tenui, fateor, cum fructu. Vocavi itaque ad partes Callimachum sermonis Elegantiis & Nitore, si quis alius, felicissimum: Nihil non ibi vidi castum, & simplici temperatum suavitate; qualis, ut mihi videtur, quosvis ingenii defectus abundè pensat. Quin & Anacreontis quoque nonnulla adjicere non dubitavi: at quæ modesta cultu, nec à nostro proposito aliena. Inde Theognidem excutere placuit; quem prætermissum diu questi sunt docti viri: igitur ex illo, nimis parcè vereor, quædam tamen habes excerpta. At sic faciundum erat, ne in nimiam hoc opus excresceret molem. Namque Aurea Pythagoræ Carmina, Moschi Fugitivum

vum Amorem, Bionis Adonidem, paulò licet prolixiora, mihi præterire Religio erat. Atque ita concinnatus, quem tibi, Lector, exhibemus librum prodit. Quod si fastidiosior hos tenues abjeceris labores, ut tuo palato minus gratos,

Discipulorum inter jubeas plorare
Cathedras,

neque me pigebit, satis beatum, si, quæ pueris scribuntur, in puerorum cedant commodum: Quibus adeò inservire studui, ut quæ aliàs non aspernatus forem cautus rejecerim, & quæ vix ullo apud me loco futura essent, illorum gratiâ unâ forsan aut alterâ vice co-optaverim. Hac quoque potissimum de causa Latinam suscepi versionem: quâ in versione id mihi unicè laborandum duxi, ut Latina Græcis ad amussim responderent;

ne quos errores usque huc erraverunt porrò Tyrones errare pergerent. Si qui ullam omnino versionem damnant, ut ineptum puerilis ignaviæ patrocinium, sciant velim me nullo modo posse illorum sententiæ accedere, tum quia aliter idoneis destituerentur adminiculis, qui in limine tantum Græcæ Linguæ hærent: tum quia ipsi suæ alicundè negligentiæ fulcimentum minus commodum invitis omnibus pararent. Non fieri igitur potest quin credam, multò satius esse ut quocunque modo puerorum erroribus obviàm eatur, quam ut vix unquam dediscendos imbibant errores.

Adjeci præterea Notulas quasdam, ut novam, ubi opus est, interpretandi rationem aliquo modo confirmarem: & sicubi recepta usque huc lectio loco movetur, ne sine causa loco motam crederes. Vulgatis usus sum codicibus, Epigram.

Editione

LECTORI.

Editione Brodæanâ, *Callimacho* Annæ Tanaq. Fabri filiæ, *Anacreonte* Tanaq. Fabri, *Poetis minoribus* Cantab. Editis.

Fave, si potes, & Vale.

ERRATA.

PAG. 8. ver. 13. dele punctum post νεότητες. p. 11. v. 9. ὅτι. p. 12. v. 11. μιχεῖσα. p. 13. v. 1. ἦμιν. v. 6. malo πέδα. p. 18. v. 1. ἔθ'. p. 19. v. 12. βίοτον. p. 20. v. 8. ἀπθάνοις. p. 21. v. 1. ὃς. p. 29. v. 8. ἔλθῃς, p. 37. v. 9. ταχὺ v. ult. ἐκ]δεῖν. p. 43. v. 8. κιφαλλῳ. p. 46. ἑαυτῦ. p. 49. v. 9 ἥλιε. p. 50. v. 5. φθονερὴ. v. 10. γῆύω. p. 52. v. ult. βιαζόμενα. p. 53. v. 13. χυθεῖσα. p. 55. v. 3. στεφάνην; v. 9. στέφος. p. 56. v. 11. Παφίη p. 57. v. 6. μεταδὺν'. 7. ἔρδοντι. 11. ἀμάρτης. p. 58. v. penult. δόσιν. p. 59. v. 11. δειλ'. p. 62. v. 5. ἐυσεβίας. p. 139. v. 4. *manu violatæ* p. 147. v. 7. *didicerunt*, 8. *sperantes.* p. 148. v. 10. *amas*, 11. *Quin.* 158. 2, 3. *jaculantur.*

INDEX

Alphabeticus,

Secundùm Numerum

EPIGRAMMATUM

CONCINNATUS.

A.

Εἰς

E.

Z.

H.

Θ.

N.

INDEX.

N.

Ξ.

O.

Π.

P.

INDEX.

Εἰς

Advertiſement.

M. *Tullii Ciceronis Opera omnia:* comprehending all *Cicero's* Works that are now extant, *viz.* his Orations and Diſcourſes, Philoſophical, Rhetorical, Moral, *&c.* with all the Fragments of his that are to be found. Printed from the *Hamburgh* Edition, with the excellent Notes and various Readings of *Guliemius* and *Janus Gruterus*, &c. in a large *Folio*, a fair Letter and good Paper in 2 Volumes. This Edition being very much improved and rendred more uſeful, by bringing the Notes under the Text in every Page throughout the whole Work, which in the *Hamburgh* are printed altogether at the end of the ſeveral parts, and referred. To which are alſo added the Ten copious *Indexes* of *Frobenius*, called the *Penu Tullianum*; which, in all other Editions, are much maim'd and confuſedly crowded into one, but here are diſtinctly Placed under theſe Heads,

INDEX

Ethico-Politicus,
Logico-Phyſicus,
Hiſtorico-Politicus,
Philoſophicus,
Grammaticus,
Vocum Græcarum, &c.
Proverbiorum,
Comparat. ac Similitud.
Auctorum qui citantur,
Conſulum.

Printed for *Tho. Dring* and *Benj. Tooke*, and are to be ſold at the *Harrow* at the Corner of *Chancery lane* in *Fleetſtreet.*

ΕΠΙ-

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. Εἰς ἀγῶνας καὶ ἀγωνιστάς.

᾿ΑΡΧΙ´ΟΥ.

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν᾿ Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱεροί·
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ᾿ ἀθανάτων·
Ζηνὸς, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο,
Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Hos *Ang. Politiani* verſus, quia rem præſentem illuſtrant, adhærere paſſus ſum.

Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρον ἀγριέλαιαν,
Μῆλα δ᾿ Ἀπόλλωνος Πυθικὸς ἦρεν ἀγών.
Ἰσθμιακὴν δὲ πίτυν πόρεν Ἰνοῦς Μελικέρτας,
Σὺ δὲ σέλιν᾿ ἐπίθεις Ἀρχέμορ᾿ ἐν Νεμέᾳ.

2. ΣΙΜΩΝΙ´ΔΟΥ.

Ἴσθμια, καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

3. Εἰς Ἄμπελον.

Ἄδηλον.

Τίς ποτ᾿ ἀκηδέστως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου
Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν;

Χείλεα δὲ ξυμφθείς, χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὀδίταις
  Εἴη νεισομένοις ἡμεδαπὲς κύμβαλον ;
Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος οἷα Λυκούργῳ,
  Ὅττι μιν αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύνην.
Τοῦδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ περὶ ἀοιδὰς
  Ἤλυθεν, ἢ γηρεροῦ κήδεος ἔσχε λύσιν.

4. Εἰς ἀναπήρους.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες, ἀλλ' ὁ μὲν ὄψεις,
  Ὃς δὲ βάσεις· ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίη.
Τυφλὸς γὰρ χωλοῖο κατωμάδιον βάρος ἄρας,
  Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβάτει.
Ἡ μία δ' ἀμφοτέροις ἤρκει φύσις. ἐν γὰρ ἑκάστῳ
  Τοὐλλιπὲς, ἀλλήλοις εἰς ὅλον ἠράνισαν.

5. ΠΛΑΤΩΝΟΣ νεωτέρου.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
  Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

6. Εἰς Ἀνδρείαν καὶ Ἀνδρείους.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Φεύγει Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
  Εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀειρομένη,
Ζώων μὲν, σέο ματρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις,
  Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια θεσμὰ λύῃς·
Ἦν

Ἦν δὲ θάνης παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένα.

7. Ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου ὅμοιον
ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχην μετὰ πότμον ἑταίρων
Ἔκτανεν, ὠδίνων μνῆσιν ἀνηναμένη·
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων, οὐ γενεῇ βρεφέων.

8. Εἰς Ῥώμην.
ΚΡΙΝΑΓΟ'ΡΟΥ.

Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμυρίδα ἐγείρῃ,
Οὐδ' ἢν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης οὐδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.
Οὕτω καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
Ἑστᾶσιν, φύλλων δ' αὖα χέουσ' ἄνεμοι.

9. ΠΑΡΜΕΝΙ'ΩΝΟΣ.

Τὸν γαίης καὶ πόντου ἀμειφθείσαισι κελεύθοις,
Ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους,
Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν ἔστεφεν Ἄρης
Σπάρτης. αἰσχύνεσθ' οὔρεα καὶ πελάγη.

10. ἈΛΦΕΙ'ΟΥ Μιτυληναίου.

Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου,
Φρούρει Ζεῦ ζαθέην αἰθέρος ἀκρόπολιν.
Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκται δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθών· οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἐστ' ἄβατος.

11. Εἰς Ἀνταπόδοσιν.

ἘΥΗΝΟΥ.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

12. ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ Ταραντίνου.

Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους,
Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσσον ἄπυε, τεῖρε, κάκιστε
Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον.
Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα, πάλι γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

13. Εἰς Ἀπειλήν.

ΜΟΥΣΙΚΙ'ΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρων ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.

Χ' αἱ

Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στωμύλα ζῶτα.
Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

14. Εἰς Ἀρετήν.

ΠΑΥΛΟΥ Σιλεντιαρίου.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κυφίζεο ῥοίζῳ,
Μήτε σέο γνάμψῃ φροντὶς ἐλευθερίην.
Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσταθέεσσι βίος πολεμίζεται αὔραις,
Τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ, σταθερόν τι καὶ ἄτροπον· ἧς ἐπιμένης,
Κύματα θαρσαλέως ποντοπόρει βιότου.

15. Εἰς Ἄσωτον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενίππου
Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπιμείλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλοῦτος,
Αὐτίκα τῆς αὐτῆς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις,

Οὕτω μὲν Θήρωνα πολλύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιῤῥόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε πολλύτερον σὸν ἔπι κεῖνον,
Ἀλλὰ θυγατρὸς ἔης προῖκά τε καὶ θάλαμον.
Ἔγνω δ' ὡς σὸν ἔςι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιςὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

16. Εἰς Αὐλητήν.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Ἵμερον αὐλήσασαν πολυτρήτων διὰ λωτῶν,
Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ Γλαφύρᾳ.
Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρεμα· τοὺς γὰρ Ἀθήνης
Αὐλοὺς ἐκ Φρυγίης οὗτος ἐληίσατο.
Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις πότ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν ὁ Ὑάγνις
Τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

17. Εἰς Αὐτάρκειαν.

ΠΑΡΜΕΝΙ'ΩΝΟΣ Μακεδόνος.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· οὐδὲ τραπέζαις
Δουλεύσω, μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλοῦτον ἄνουν, κολάκων τροφόν. οὐδὲ παρ' ὀφρὺν
Στήσομαι· οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

18. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐλπὶδος, ὐδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, ὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἐλευθερίας· ἐλευθερίη δ' ξυνοικῶ,
Ὕβρισιν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

19. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μὴ σύγ' ἐπ' ἀλλοτρίης ὦ 'νθρωφ' ἵζοιο τραπέζης
Ψωμὸν ὀνείδιον γαστρὶ χαριζόμενος·
Ἄλλοτε μὲν κλαίοντι καὶ ἐσυγνωμένῳ ὄμμα,
Συγκλαίων, κ' αὐτὸς σύγ γελόωντι γελῶν,
Οὔτε σύγε κλαυθμοῖο κεχρημένος οὔτε γέλωτος.
Καὶ κλαίω Μιλίη, καὶ γελόω Μιλίη.

20. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηξόμενος, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε.
Ὡς δὲ βιωσόμενος, φείδεο σῶν κτεάνων.
Ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας
Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

21. ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, ὐκ εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

22. Εἰς Ἀνθρώπινον Βίον.

Ἄδηλον.

Τὸν βίον Ἡράκλειτε πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης
Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἐστ' ἐλεεινότερος.
Τὸν βίον ἄρτι γέλα Δημόκριτε τοπλέον ἢ πρίν·
Νῦν ὁ βίος πάντων ἐστὶ γελοιότερος.
Εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
Πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

23.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, οἱ δὲ, ΚΡΑΤΗΤΟΣ τοῦ κωμικοῦ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
Ἔσσεαι· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον·
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

24. Ἐκ τοῦ ἐνδύκου πιθανά.

ΜΗΤΡΟΔΩ'ΡΟΥ.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κήδεα, καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσιος χάρις. ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος·
Ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφρονες ἄπαις βίος. αἱ νεότητες,
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

25. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν δὲ μή, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

26. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνὸς δ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος;

27. Τοῦ αὐτοῦ.

Πλεῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν· χειμαζόμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ,
Πολλάκι

Πολλάκι ναυηγῶν πλάζομεν οἰκτρότερα·
Τὴν δὲ τύχην βιότοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες,
Ὡς ἐπὶ τοῦ πελάγους, ἀμφίβολοι πλέομεν.
Οἱ μὲν, ἐπ' εὐπλοΐην, οἱ δ' ἔμπαλιν· ἀλλ' ἅμα πάντες
Εἰς ἕνα τὸν κατὰ γῆς ὅρμον ἀπερχόμεθα.

28. Τοῦ αὐτοῦ.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

29. Ἄδηλον.

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.

30. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἠδέα πάντα κέλευθα λάχεν βίος. ἀστεϊ μέσσῳ,
Εὖχος, ἐταιρεῖαι· κρυπτὰ δόμοισιν ἄχη.
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώσιας. ἐκ δὲ γάμων, οἶκος ὁμοφρονέει·
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἄφροντις ἀεὶ βίος· ἔρκος ἐτύχθη
Πατρὶ, τέκος. φροῦδος τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἠνορέην νεότης, πολιὴ φρένας οἶδεν ὀπάζειν·
Ἔνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτευε γόνος.

31. Ἄδηλον.

31. Ἄδηλον.

Πῶς κεν ἄνευ θανάτου σε φύγοι βίε; μυρία γάρ σεῦ
Λυγρά· καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρές, οὔτε φέρειν.
Ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλά, γαῖα, θάλασσα,
Ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
Τἆλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα. κἤν τι πάθῃ τις
Ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

32. Ἄδηλον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν.
Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γιγνόμενα.

33. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσι πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι,
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

34. Εἰς Βρέφος.
ἈΡΧΊΟΥ.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνοῦ παῖς ἕρπων,
Ἀστυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης.
Ἡ δὲ μεθωδήγησεν, ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
Μαζόν, τὸν λοιμοῦ λυτῆρα καὶ θανάτου.

35. Εἰς Γάμον.

Ἄδηλον.

Εἰ δὶς ἅπαξ γήμας, πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

36. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Εὐδαίμων πρῶτον μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων,
Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας, τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
Ταῦτ' εἰδὼς, Σοφὸς ἴσθι· μάτην δ' Ἐπίκουρον ἔασον
Ποῦ τὸ κενὸν ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

37. Ἄδηλον.

Οὐκ ἔστι γήμας ὅστις οὐ χειμάζεται,
Λέγουσι πάντες, καὶ γαμοῦσιν εἰδότες.

38. Εἰς Γῆρας.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται. ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

39 ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γραμματικοῦ θυγάτηρ ἔτεκεν φιλότητι μιγεῖσα
Παίδιον ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον.

40. Εἰς

40. Εἰς Γραφίδα.

Ἤμην ἀγρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
  Οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή.
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
  Χείλεα, καὶ στεινὸν ῥεῦν ὀχετευσάμενος·
Ἐκ δὲ τοῦ, εὖτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἷα,
  Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

41. Εἰς Δένδρα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
  Παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ἱεροδάμνους
  Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
  Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

42. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυὸς, εὔσκιον ὕψος
  Ἀνδράσιν ἄκρητον καῦμα φυλασσομένοις,
Εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φαττῶν,
  Οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
Κἀμὲ τὸν ὑμετέρῃσιν ὑποκλινθέντα κόμῃσι
  Ῥύεσθ', ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

43. Εἰς

43. Εἰς Δυσπραγίαν.

ἈΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Πλοῦτος Ἀριστείδη δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὄϊς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος ἔκτανεν· ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὅγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἅμμα λυγώσας
Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ.

44. Ἔπαινοι.

Ἄδηλον.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας καλόν· αἰσχρὰ δὲ δεινόν·
Κἂν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

45. Εἰς Ἔρωτα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ ἔρως πρόφασις.

46. Εἰς Ἀχαρίστους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὠκεῖαι χάριτες, γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις, κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

47. Ἀδέσποτον.

47. Ἀδέσποτον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ᾽ ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ κατ᾽ ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται·
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

48. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος εἰς ὃν ἁπάσας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

49. Εἰς Εὐχήν.

Ἄδηλον.

Ζεῦ βασιλεῦ τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

50. Εἰς Τέττιγα.

Ἄδηλον.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀπ᾽ αἰθέρι ποιμένες ἄγρη
Τέττιγα δρσσεpῶν ἕλκετ᾽ ἀπ᾽ ἀκρεμόνων;
Τὴν νυμφῶν προδίτην ἀηδόνα; καύματι μέσσῳ
Οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις;
Ἠνὶ δὲ καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον ἠνὶ δὲ τόσσους
Ψᾶρας ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θέμις· ὄλλυτ᾽ ἐκείνους.
Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

51. Εἰς

51. Εἰς Θάνατον.

ἈΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχίης γενετῆρα;
Τὸν παύοντα νόσους, καὶ πενίης ὀδύνας;
Μοῦνος ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸν
Εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.
Αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
Ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

52. Τοῦ αὐτοῦ.

Σῶμα πάθος ψυχῆς, ᾅδης, μοῖρ', ἄχθος, ἀνάγκη,
Καὶ δεσμὸς κρατερὸς, καὶ κόλασις βασάνων.
Ἀλλ' ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ σώματος, ὡς ἀπὸ δεσμῶν
Τοῦ θανάτου, φεύγει πρὸς θεὸν ἀθάνατον.

53. Ἄδηλον.

Χαίρει τις Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
Χαιρήσει. θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

54. Ἄδηλον.

Εἰς ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
Στείχοις, εἴτε νέκυς νείσεαι ἐκ Μερόης,
Μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς ἀΐδην ἄνεμος.

55. Ἄδηλον.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μένεις δὲ τὲ καὶ σύ τιν' ἄλλον.
Πάντας ὁμῶς θνητοὺς εἰς ἀίδης δέχεται.

56. Εἰς Θεούς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ θεούς, οὐδὲ λογιζόμενος.

57. Ἀδέσποτον.

Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

58. Εἰς τοὺς ἀεὶ Νοσοῦντας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκ ἔτι θρηνῶ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

59. Εἰς Κόλακας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομένου φιλίην.

Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν περιφυλαττόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες,
Ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

60. Ἄδηλον.

Πλαστὸν ἔχεις τὸν Ἔρωτα· φόβῳ δὲ φιλεῖς καὶ ἀνάγκῃ.
Τοῦ δὲ φιλεῖν οὕτως οὐδὲν ἀπιστότερον.

61. Εἰς Θουκυδίδην.

Ἄδηλον.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
Νῆϊς ἔφυς μουσέων, ῥῖψον ἃ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ δέ γ' οὐ πάντεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

62. Εἰς Μετριότητα.

Ἄδηλον.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

63. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἶκος καὶ πάτρη βιότου χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
Φροντίδες ἀνθρώποις, οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

Εἰς

64. Εἰς Ἀρτέμιδος ναόν.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος,
Καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζῆνα κατηυγασάμην,
Κάπων τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσὸν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,
Μνᾶμά τε Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
Κεῖνα μὲν ἠμαύρωτο, καὶ ἢν ἴδε νόσφιν Ὀλύμπου
Ἅλιος, οὐδέν πω τοῖον ἐπαυγάσατο.

65. Εἰς Ναυκλίαν.

Τοῦ αὐτοῦ

Γηραιὸς Ἀρχιππος ὅτ' ἐκ νούσοιο βαρείης
Ἄρκε λιποψυχέων ἔρρεεν εἰς αἴδην,
Εἶπε τάδ' υἱέεσιν, ὦ φίλα τέκνα, μήκελλαν
Καὶ τὸν ἀροτρητὴν στέρξατε καὶ βίοτον.
Μὴ σφαλερῆς αἰνεῖτε πόνον συνοδεῦντα θαλάσσης,
Καὶ βαρὺν ἀτηρῆς ναυκλίης κάματον.
Ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ,
Τόσσον ἁλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη.

66. ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγὲ, σὺ γὰρ δρόμον ηὕραο πόντου,
Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας,

Οἷον ἐπεκτήνω δόλιον ξύλον, οἷον ἀνῆκας
  Ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον.
Ἦν ὄντως μερόπων χρύσεον γένος, εἴγ' ἀπὸ χέρσου
  Τηλόθεν ὡς ἀΐδης πόντος ἀπεβλέπετο.

67. Εἰς Νῆα.

ΖΗΛΩΤΟΥ.

Ἐκλάσθην ἐπὶ γῆς ἀνέμῳ πίτυς· ἐς τί με πόντῳ
  Στέλλετε, ναυηγὸν κλῶνα περὶ ναυτιλίης;

68. Εἰς Ὄρνις.

Ἄδηλον.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
  Τέττιγ', ἀπτῆνοις δαῖτα φέρεις τέκεσιν.
Τὸν λάλον, ἁ λαλόεσσα· τὸν εὔπτερον, ἁ πτερόεσσα.
  Τὸν ξένον, ἁ ξεῖνα· θερινὸν, ἠερινά.
Οὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
  Ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

69. Εἰς Πλουτοῦντας.

Ἄδηλον.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλούσιός εἰμι.
  Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.

Ὡς

Ὡς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην ὁπότ᾽ οὐδὲν εἶχον·
Νῦν δ᾽ ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ᾽ ἔχω.

70 ΠΑΛΛΑΔΑ.

Χρυσέ, πάτερ κολάκων, ὀδύνης καὶ φροντίδος υἱέ,
Καὶ τὸ ἔχειν σε, φόβος, καὶ μὴ ἔχειν σ᾽, ὀδύνη.

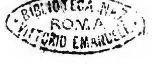
71. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ᾽ ἔχει ἀυτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.
Τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιον ἐστὶ δίκαιον
Κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ᾽ ἄλλῳ
Σωρεύειν ἀεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος,
Οὗτος, ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις,
Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψομένων τὸ μέλι.

72. Εἰς Παραμυθίαν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Προσδοκίη θανάτου πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη·
Τοῦτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαύσῃς τὸν ἀποιχόμενον βιότοιο·
Οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐστι πάθος.

73. Εἰς Πατρίδα.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη· μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ
θαλάσσης,
Ἀσπασίως τεὸν οὖδας ἱκάνομαι, ὄφρα νοήσω
Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μοῦνον.
Σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον. οἶδα καὶ αὐτὸς,
Ὡς οὐδὲν γλύκιον γ' ἧς πατρίδος, ἠδὲ τοκήων.

74. Εἰς Ὅμηρον.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρῆνον ἀκούομεν, εἰσέτι
Τροίην
Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,
Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ στεφάνῃσι πόληος,
Ἠδὲ τὸν ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδαο διὰ Μοῦσαν· ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

75. Εἰς Μένανδρον.

Ἄδηλον.

Αὐταί σοι στομάτεσσιν ἀνηρείψαντο μέλισσαι
Ποικίλα μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι.
Αὐταὶ καὶ χάριτές σοι ἐδωρήσαντο Μένανδρε,
Στωμύλον εὐστοχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις δ' εἰς αἰῶνα. τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
Τ' οὐρανὸν ἐκ σέθεν, οὐρανίων ἀπτόμενον νεφέων.

76. Εἰς

76. Εἰς Σιωπήν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος, φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος αἴσχιστον.

77. Εἰς Σοφίαν.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
Φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
Θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
Καὶ πενίην πλούτου, καὶ θάνατον βιότου.
Ταῦτα σὺ γιγνώσκων, κραδίης ἴθυνε κελεύθους,
Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν σοφίην.

78. Εἰς Σωφροσύνην.

Ἄδηλον.

Σωφροσύνη καὶ ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφοτέρας.
Φαίδρην μὲν κτεῖνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
Ἱππόλυτον δ᾽ ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

79. Εἰς Τύχην.

Ἄδηλον.

Ἐλπὶς καὶ σὺ τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον.
Οὐδὲν ἐμοί χ' ὑμῖν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

80. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου·
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
Οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ τύχης.

81. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Παίγνιόν ἐστι τύχης μερόπων βίος οἰκτρὸς ἀλήτης
Πλούτου καὶ πενίης μεσσόθι ῥεμβόμενος·
Καὶ τοὺς μὲν κατάγουσα, πάλιν σφαιρηδὸν αείρει,
Τοὺς δ' ἀπὸ τῶν νεφελῶν εἰς ἀΐδην κατάγει.

82. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται, κἂν ᾖ παράδοξα.
Τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατάγει.

Καὶ

Καὶ σὺ τὴν ὀφρὺν κὶ τὸν τῦφον καταπαύσῃ,
Κἂν ποταμὸς χρυσοῦ νάματά σοι παρέχῃ.
Οὐ θρύον, οὐ μαλάχην ἄνεμος ποτε, τὰς δὲ μεγίστας
Ἢ δρίας ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

83. Τοῦ αὐτοῦ.

Μὴ πλάων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
Καὶ σοῦ ῥηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένου·
Ἂν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
Ἐχθρά, τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

84. Εἰς Φθόνον.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον.
Τοὺς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλά τις εἴην
Μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον. ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε
Κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

85. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

86. Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστον· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

87. Εἰς Φιλαργύρους.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν, ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν, ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

88. Εἰς Φιλίαν.

Ἄδηλον.

Θησαυρὸς μέγας ἐστ' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
Τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπισταμένῳ.

89. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδίκει σύ.
Ἀρχὴ τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίην θέμενος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονα φημὶ
Τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.
Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείους
Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

90. Εἰς

90. Εἰς Φρόνησιν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἡ βραδύπους βουλή, μέγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

91. Εἰς Φροντίδας.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλος τίς σὲ κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

92. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰ τὸ μέλειν δύναταί τι, μέριμνα, καὶ μελέτω
Σοί.
Εἰ δὲ μέλει περὶ σοῦ δαίμονι, σοὶ τί μέλει;
Οὔτε μεριμνήσεις δίχα δαίμονος, οὔτ' ἀμελήσεις·
Ἀλλ' ἵνα σοί τι μέλῃ, δαίμονι τοῦτο μέλει.

93. Εἰς Χρόνον.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
Οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

94. Ἄδηλον

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον. ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

95. ΠΑΛ-

95. Εἰς Ἀνόητον.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πάντες μὲν δειλοὶ καὶ ἀλαζόνες εἰσὶ, καὶ ἔπι
Ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἄλλο πέφυκε πάθος.
Ἀλλ᾽ ὁ λογισμὸν ἔχων τῷ πλησίον οὐκ ἀναφαίνει,
Ἔνδον ἀποκρύπτων τῇ συνέσει τὸ πάθος.
Σῆς δὲ θέα ψυχῆς ἀναπέπταται, οὐδένα λήθεις
Οὔτε καταπλήσσων, οὔτε θρασυνόμενος.

96. Εἰς Ἀστρολόγον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τῷ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρό-
γηρων
Πάντες ἐμυθολόγησαν ὡς ἀφ᾽ ἑνὸς στόματος.
Ἀλλ᾽ Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον,
Εἶπε δ᾽ ὅτ᾽ αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

97. Εἰς Γραίας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέ-
γουσιν.
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

98. Τοῦ

98 Τȣ̃ ἀυτȣ̃.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δ᾽ οὐν ἔποτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καταπλάττε,
Ὡς τὸ προσωπεῖον κȣ̓χὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί· τί μαίνεαι; ἔποτε φῦκος
Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην, Ἑλένην.

99. Εἰς Δυσειδῆ.

Τȣ̃ ἀυτȣ̃.

Ῥύγχος ἔχων τοιȣ̃τον ὀλυμπικέ, μήτ᾽ ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς μήτ᾽ ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτȣ.

100. Τȣ̃ ἀυτȣ̃.

Ψευδὲς ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
Ἔβλεπεν, ἐδὲν ὅλως ἤθελεν ἀυτὸ βλέπειν.

101. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας.
Τῆς ἀυτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

102. Εἰς Κλέπτας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν, τὸν θεῶν ὑπηρέτην,
Τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάτην,
Ἑστῶτα τῶν δὲ γυμνασίων ἐπίσκοπον,
Ὁ νυκτοκλέπτης Αὖλος εἶπε βαστάσας,
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων.

103. Εἰς Ἀφύλακτον οἶκον.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους λῃίστορες ἄλλους·
Τοῖς δὲ γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενίη.

104. Τοῦ αὐτοῦ.

Βουκόλε, τὴν ἀγέλην πόῤῥω νέμε, μή σε Περικλῆς
Ὁ κλέπτης αὐταῖς βουσὶ συνεξελάσῃ.

105. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τέκνον ἀμαθείης, ἀμαθέστατε, θρέμμα μορίης,
Εἶπε λὲ βρενθύῃ, μηδὲν ἐπιστάμενος·
Ἐν μὲν γραμματικοῖς, ὁ Πλατωνικός· ἂν δὲ
Πλάτωνος
Δόγματά τις ζητῇ, γραμματικὸς σὺ πάλιν.
Ἐξ ἑτέρου φεύγεις ἐπὶ θάτερον. οὔτε δὲ τέχνην
Οἶσθα γραμματικήν, οὔτε Πλατωνικὸς εἶ.

Πάντα

Πάντα μὲν οἶδα λέγεις, ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις·
Γενόμενος πάντων, οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

106. Εἰς Μεθύσους.

ΚΑΛΛΙΟΥ ΑΡΓΕΙΟΥ.

Αἰεὶ θηρεῖον ἦσθα Πολύκριτε· νῦν δὲ πεπωκὼς,
Ἐξαπίνης ἐγένου λυσσομένῳ ἐκ κακόν.
Αἰεὶ μοι δοκέεις κακὸς ἔμμεναι. οἶνος ἐλέγχει
Τὸν τρόπον. οὐκ ἐγένου νῦν κακὸς, ἀλλ' ἐφάνης.

107. Εἰς Πονηρούς.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ.

Ψυχὴν μὲν γράψαι χαλεπὸν, μορφὴν δὲ χαράξαι,
Ῥᾴδιον· ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τοὔμπαλιν ἀμφότερα.
Τῆς μὲν γὰρ ψυχῆς τὸ διάστροφον ἔξω ἄγουσα
Ἐν τοῖς φαινομένοις ἡ φύσις εἰργάσατο·
Τὸν δ' ἐπὶ τῆς μορφῆς θόρυβον, καὶ σώματος ὕβριν,
Πῶς ἄν τις γράψῃ, μηδ' ἐσιδεῖν ἐθέλων;

108. Εἰς Ῥήτορας.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.

Οὐδὲ

Οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό, τε σίζει,
Καὶ κελάρυζε, λέγεις, αὐτὸς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φρέσιν αὐτὰς
Εἶναι κοινοτέραν, ὥς τε νοεῖν ἃ λέγεις.

109. Εἰς Πορθμέα Γελήν.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ.

Κἂν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθῃς περιερχόμενος,
Γῆς μέρος ἀνθρώποις πᾶσιν ἴσον σε μένει·
Κείσῃ δ' Ἴρῳ ὅμοιος, ἔχων ὀβολοῦ πλέον οὐδὲν,
Εἰς τὴν οὐκ ἔτι σὴν γῆν ἀναλυόμενος.

110. Εἰς Ὑβριστάς.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πολλὰ λαλεῖς, Ἄνθρωπε, χαμαὶ δὲ τίθῃ μετὰ μικρόν·
Σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον.

111. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς Θεός· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
Ὕβριζεν φαίνων, οὐδὲ τὸ φῶς ἐπόθουν.

112. Τοῦ αὐτοῦ.

Αἰνίζειν μὲν ἄριστον, ὁ δὲ ψόγος, ἔχθεος ἀρχή·
Ἀλλὰ καλῶς εἰπεῖν, Ἀττικόν ἐστι μέλι.

113. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς οὐκ ἀδικοῦντα;
Πταῖσμα τὸ δ᾽ ἐστὶ τύχης, οὐκ ἀδίκημα τρόπων.

114. Εἰς Φειδωλές.

Ἄδηλον.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι·
Χρῆσις γὰρ, πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίγνεται· ἂν δ᾽ ἢ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

115. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλοῦτον μὲν πλουτεῖντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος·
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

116. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
Καὶ, τί ποιεῖς, φησὶν, φίλτατε μῦ παρ᾽ ἐμοί;
Ἡδὺ δ᾽ ὁ μῦς γελάσας, μηδὲν φίλε, φησὶ, φοβηθῇς.
Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρήζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

D 117. Εἰς

117. Εἰς Φιλοσόφους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἶναι μὲν κυνικόν σε Μενέστρατε, κἀνυπόδητον,
Καὶ ῥιγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου·
Ἂν δὲ περιαρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καί σε λέγουσι κύνα.

118. ΚΑΡΦΥΛΙ'ΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ παριὼν τὰ μνήματά μου παροδῖτα·
Οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανών.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
Συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
Οὐδενὸς οἰμώξας ἢ νόσον, ἢ θάνατον.
Οἵ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
Κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

119. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ἢν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἀΐδος, ὄφρα πύθηαι
Ἤ κε περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεται·
Δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος υἱέα πατρὸς
Παυσανίου· δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

120. Τοῦ αὐτοῦ.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ ζάφος· οὐ μακρὰ λέξω.
Θῆρις, Ἀρισταίου, Κρής, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

121. ἈΝΑ-

121. ἈΝΑΚΡΕΌΝΤΟΣ.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

122. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα, θὲς δ' ἐπὶ ταύτῃ
Δούρατα, βαρβαρικῆς σύμβολα ναυφθορίας·
Καὶ τύμβῳ κρηπῖδα περίγραφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξην. τούτοις θάπτε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἁ Σαλαμὶς ἐπικείσεται, ἔργα λέγουσα
Τἀμά. τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;

123. Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις Θανόντας.

Ὦ ξεῖν' ἀγγεῖλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

124. Ἄδηλον.

Οὔνομά μοι· τί δὲ τοῦτο; πατρὶς δέ μοι· ἐς τί δὲ τοῦτο;
Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. εἰ γὰρ ἀφαυροτάτου;
Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. εἰ γὰρ ἀδόξως;
Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν. τίς, τίνι ταῦτα λέγεις;

125. Ἄδηλον.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις. τοίου κ᾽ αὐτὸς ὄναιο τάφου.

126. Εἰς Δίκην.

Ἄδηλον.

Κὴν με κατακρύπτῃς ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

127. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν.
Καὶ Διδύμην· ἀφανὴς οὐκ γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον,
Τοῦθ᾽, ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίην.

128. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ κενὸν ἠρίον εἵσατο Μάγνης
Λαὸς, ὅτ᾽ ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμενος,
Ὀθνείην ὑπέδυ χθόνα, καὶ λίθον. ἤθελεν οὕτως
Ὁ φθόνος· αἱ δ᾽ ἀρεταὶ μεῖον ἔχουσι γέρας.

129. Ἀδέσποτον, οἱ δὲ ΝΕ'ΡΩΝΟΣ.

Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί·
Οὐδὲν μέλει μοι· τἀμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

130. Εἰς Ἄνδρας σοὺς Ἐπισήμους.

Ἄδηλον.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἐνεστήριξεν ἐλαίης,
Πολλάκι καὶ βρομίου κλήμασιν ἠγλάισεν,
Καὶ Δηοῦς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὔλακας ἕλκων,
Θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο
Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰ ἀνθοκόμει βοτάνας.

131. ΣΙΜΩΝΊΔΟΥ.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
Ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

132. ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον, ἡνίκα καὶ σὲ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν; οὐδὲν ἐκείνου
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

133. Εἰς Νιόβην. ἈΓΑΘΙΌΥ.

Ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νεκρόν,
Ὁ νεκρὸς οὗτος οὐκ ἐκτὸς ἔχει τάφον,

Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ νεκρὸς ἐστι καὶ τάφος.

134. Εἰς τὴν αὐτήν.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Μοῦνόν με σὺν τέκνοις νεκυοστόλε δέξο με, πορθμεῦ,
Τὴν λάλον, ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Τανταλίδος.
Πλησθήσει γαστὴρ μία σὸν σκάφος. εἴσιδε κούρας
Καὶ κόρας, Φοίβου σκῦλα καὶ Ἀρτέμιδος.

135. Εἰς Τίμωνα.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι φάος, ἢ σκότος
ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

136. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

137. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

138. Εἰς

138. Εἰς Γυναῖκα.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονός, Ἡλιοδώρα,
Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς ἀΐδαν,
Δάκρυα δυσδάκρυτα. πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἶ, αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν ἅδας,
Ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις·
Ἀλλά σε γουνοῦμαι γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
Ἠρέμα σοῖς κόλποις μᾶτερ ἐναγκάλισαι.

139. Εἰς Γέροντα.

Ἀδέσποτον.

Ἐξηγητὴς Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεὺς, μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

140. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ Αἰγυπτίου·

Αὐτὴν θεοδότην ὁ ζωγράφος· αἴθε δὲ τέχνης
Ἤμβροτε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

141. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὴν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν,
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος·
Ἇς καὶ ἀποφθιμένας, πᾶσαι νεοθηγεῖ χαλκῷ
Ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

142. Ἄδηλον.

Ὁρᾷς πρόσωπον Κασσίης τῆς σώφρονος;
Εἰ καὶ τέθνηκε ταῖς ἀρεταῖς γνωρίζεται
Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος.

143. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

144. Εἰς Δοῦλον.
ΔΙΟΣΚΟΥΡΙ'ΔΟΥ.

Δοῦλος ἐγὼ, καὶ δοῦλος, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
Δέσποτα Τιμάνθη, τὸν σὸν ἔθου τροφέα.
Εὐαίων', ἀσινῆ τείνοις βίον. ἢν δ' ὑπὸ γήρως
Πρός με μόλῃς, σὸς ἐγὼ, δέσποτα, κὴν αΐδῃ.

145. Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωστῆρ'· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

146. Εἰς Ἡρώας.

Ἀδέσποτον.

Ψήχεται καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρου
Φείδεται, ἀλλὰ μιῇ πάντ' ὀλέκει δρεπάνῃ.
Ὡς καὶ Λαέρταο τόδ' ἠρίον· ὃ σχεδὸν ἀκταῖς
Βαιὸν ἄπο, ψυχρῶν λείβεται ἐξ ὑετῶν.
Οὔνομα μὴν ἥρωος ἀεὶ νέον. οὐ γὰρ ἀοιδὰς
Ἀμβλύνειν αἰών (κἢν ἐθέλῃ) δύναται.

147. ἈΡΧΙΟΥ.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συνκάτθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο. πατρίδες
ἄρα
Ἀνδράσιν, οὐ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

148. Ἄδηλον.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῷος γένος, ἐνθάδε
κεῖται,
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαώς,

Πλεῖστα

Πλεῖστα τρόπαια τόξων στήσας ὅπλοις ὑγιείης,
Δόξαν ἑλὼν πολλὴν οὐ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

149. Εἰς Ἰξευτήν.

ἸΣΙΔΩ'ΡΟΥ.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἠέρος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ·
Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι.
Τοῦτο τρυφὴν κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην.
Τρὶς δὲ τριηκοστὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
Παισὶ λιπὼν ἰξὸν, καὶ πτερὰ, καὶ καλάμους.

150. ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ, ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ.
Ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' ἀΐδης.

151. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

152. Τοῦ αὐτοῦ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,

Ἔμπορος

Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως ὄνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πάμπαν ἀληθὲς ἔπος τόδε, φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

153. ΦΑΚΕΛΛΟΥ.

Φεῦγε θαλάττια ἔργα, βοῶν δ' ἐπιβάλλεο ἐχέτλῃ,
Εἴ τοι ἡδὺ μακρῆς πείρατ' ἰδεῖν βιοτῆς·
Ἠπείρῳ γὰρ ἔνεστι μακρὸς βίος· εἰν ἁλὶ δ' ὅπως
Εὐμαρὲς εἰς πολιὴν ἀνδρὸς ἰδεῖν κεφαλήν.

154. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

155. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
Δυομένου, Βασιλὼ κάτθανε παρθενική,
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Ἀριστίπποιο· κατήφησε δ' ἡ Κυρήνη
Πᾶσα τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

156. Εἰς

156. Εἰς Ὀρφέα.

ἈΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Οὐκ ἔτι θελγομένας Ὀρφεῦ δρύας, οὐκ ἔτι πέτρας
Ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·
Οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν
Οὐ νιφετῶν συρμοὺς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.
Ὤλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
Τῶν παίδων αἴδαν οὐδὲ θεοῖς δύναμις;

157. Εἰς Ἀρχίλοχον.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Αἱμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἥμερον· οἶδε Λυκάμβης,
Μυρόμενος τρισσῶν ἅμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ παράμειψον ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

158. Εἰς

158. Εἰς Εὐελπίδην.

ΙΩΝΟΣ.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἐστ' Εὐελπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

159. Εἰς τὸν αὐτόν.

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐελπίδου, ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών. ἡ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς, Ἀθῆναι. πλεῖστα δὲ μούσαις
Τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

160. Εἰς Σοφοκλῆν.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
Ἑρπύζοις, χλοερὸς ἐκπροχέων πλοκάμους.
Καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥτε φιλορρὼξ
Ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος· ἣν ὁ μελίχρους
Ἤσκησεν, μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων.

161. Εἰς

161. Εἰς Ἀνακρέοντα.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Σιδωνίου.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσὸς,
Ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα·
Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος·
Εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ.
Ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,
Εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνη.

162. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ὅς τις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας,
Ἄχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

163. Εἰς Ποιμένας.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Ποιμένες οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε,
Αἶγας κ' εὐμάλλους ἐμβατέοντες ὄϊς,

Κλειταγόρῃ (πρὸς γῆς) ὀλίγην χάριν ἀλλὰ προσηνῆ
Τίνοιτε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης.
Βληχήσαιντ' οἶές μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν
Πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις.
Εἴαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
Χωρίτης στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ·
Καί τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτος
Οἰὸς ἀμολγαῖον μαστὸν ἀναχόμενος,
Κρηπῖδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
Εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κἀν φθιμένοις χάριτες.

164. ΜΥΡΙ'ΝΟΥ.

Θύρσις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
Θύρσις, ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
Ἔνδιος, οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ τὰν πίτυν εὕδει.
Φρουρεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκτρον Ἔρως.
Ἀ. νύμφαι, νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ
Βοσκόν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηθ' ὁ Ἔρως.

165. Εἰς Πτωχόν.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
Ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα, γαῖα φίλη,
Μίκυλος εἴ τι πονηρὸν ἐπῄνεσα, μήτε σὺ κούφη
Γίνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

166. Εἰς τὸν Θαλῆν.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ἦρ' ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες
Τοῦ πολυφροντίστου τοῦδε Θάλητος ὅρη.

167. Ἀδέσποτον.

Υἱὲ πατὴρ τόδε σῆμα, τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον·
Ἦν δὲ δικαιοσύνης ὁ φθόνος ὀξύτερος.

168. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΔΙΟΓΕ'ΝΟΥΣ Λαερτίου.

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί μου ὦ κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι;
Οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δέ μ' ἐπισταμένοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρισμύριοι. οἱ δ' ἀνάριθμοι,
Οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Φερσεφόνῃ.

169. Εἰς τὸν Διογένη.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Βάκτρον, καὶ πήρη, καὶ διπλόον εἷμα σοφοῖο
Διογένους, βιότου φόρτος ὁ κουφότατος.

170. Εἰς

170. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Εἶπέ τις Ἡράκλειτε τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που,
Ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

171. Εἰς Ἐπίκτητον.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος·
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

172. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Εἴπας ἥλιε χαῖρε Κλεόμβροτος ὡ'μβρακιώτης,
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην,
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

173. Εἰς Ὑβριστάς.

Ἄδηλον.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε, πάντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
Μῶμος, ὃν οὐκ ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

174. Εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Βουκόλε, ποῖ προθέειν με βιάζεαι; ἴσχεο νύσσων.
Οὐ γάρ μοι τέχνη καὶ πόδ' ἔδωκεν ἔχειν.

175. Εἰς Τραύβαλον.

ΓΑΛΛΟΥ.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὗτος ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται· ἡ φθονερὴ δὲ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλους ἐστὶ ταπεινοτέρη.
Πῖνε, λέγει τὸ πρόδημα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

176. Εἰς τοὺς δώδεκα ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὤλεσα τὸν Νεμέας θῆρ' ἄπλετον, ὤλεσα δ' ὕδρην,
Καὶ ταῦρον· κάπρου δ' ἀμφετίναξα γένυν.
Ζωστῆρ' ἑλκύσας, πώλους Διομήδεος εἷλον·
Χρύσεα μῆλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβον.
Αὐγείην ἐδάην· κεμὰς οὐ φύγεν· ἔκτανον ὄρνις·
Κέρβερον ἠγαγόμην· αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχω.

177. Εἰς

177. Εἰς Ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον. ἐκ δὲ λίθοιο
Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

178. Εἰς Ἄγαλμα Ἠχοῦς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ, ἈΡΧΙΟΥ.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς φίλε, Πανὸς ἑταίρην,
Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ᾀδομένην,
Παντοίων στομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ
Παίγνιον. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.

179. Εἰς Ἄγαλμα Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

180. Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Παλλὰς τὴν Κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον
ἄρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

181. Εἰς Ἄγαλμα Ἑρμοῦ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἑρμείη ξυλίνῳ τις ἐπηύχετο, ὁ ξύλον ἦεν.
Εἶτά μιν ἀείρας, χαμάδις βάλε. τοῦ δ' ἀπὸ χρυσὸς
Ἔῤῥευσεν κατάχυτος. οὐδ' εἰς πόρε πολλάκι κέρδος.

182. Εἰς ἄγαλμα Ἥρας θηλαζούσης.

ἩΡΑΚΛΕΑ.

Αὐτὴν μητρυιὴν τεχνήσατο τοὔνεκα μαζὸν
Εἰς νόθον ὁ πλάσης οὐ προσέθηκε γάλα.

183. Εἰς Στήλην Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

184. Εἰς εἰκόνα Γαληνοῦ, μάγνου ἰατροῦ.

Ην χρόνος ἡνίκα γαῖα βροτοὺς διὰ σεῖο Γαληνὲ
Δέχνυτο μὲν θνητούς, ἔτρεφε δ' ἀθανάτους.
Χήρευεν δὲ μέλαθρα πολυκλαύτου Ἀχέροντος,
Σῇ Παιηονίῃ χειρὶ βιαζόμενα.

185. Εἰς ἄγαλμα τοῦ Καιροῦ.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; Σικυώνιος. οὔνομα δὴ τίς;
Λύσιππος. σὺ δὲ, τίς; καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω. τί δὲ ταρσοὺς
Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵπταμ' ὑπηνέμιος.
Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Ἡ δὲ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι.
Νὴ Δία, τἀξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν,
Οὔ τις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

186. Εἰς Λουτρὸν.

Ἡ τοῖον Κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἢ Κυθέρεια
Τοῖον ἔτευξεν ὕδωρ, ὃν χρόα λουσαμένη.

187. Εἰς ἕτερον Λουτρὸν μικρόν.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι. χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ἔρως.

188. Κύρου ποιητοῦ.

Κύπρις Σοὶ χαρίεσσι καὶ υἱεῖ χρυσοβελέμνῳ
'Ενθάδε λυσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

189. Εἰς Ξενοδοχεῖον.

'Αστὸς ἐμοὶ, καὶ ξεῖνος, ἀεὶ φίλος. οὐ γὰρ ἐρευνᾷν
Τίς, πόθεν, ἠὲ τίνων, ἐστὶ φιλοξενίης.

190. 'Απὸ Ναυηγῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ 'Ινοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρῃξι θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

191. Εἰς Ζηνοφίλαν.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

'Ηδὺ μέλος νὴ Πᾶνα τὸν 'Αρκάδα πηκτίδι μέλπεις,
Ζηνοφίλα λίγδ', ἁδὺ κρέκεις τὸ μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον,
'Η γάρ μοι μορφὴ βάλλει, πόθεν; ἢ πάλι μοῦσα,
'Η χάρις. ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

192. ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον ἔρως ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πρόσθες· ἵν' ἢ λύσῃς τὸν πόθον ἢ κεράσῃς.

193. ΡΟΥΦΙ'ΝΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον Προδίκη γηράσκομεν, οὐ προεφώνουν·
Ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
Νῦν ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιή, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκ ἔτ' ἔχον χάριτας.
Μή τις σοι μετέωρε. προσέρχεται, ἢ κολακεύων
Λίσσεται, ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πέμπω σοὶ Ῥοδόκλεια τόδε στέφος, ἄνθεσι πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
Ἐστὶ κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
Καὶ νάρκισσος ὑγρός, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
Ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα.
Ἀνθεῖς, καὶ λήγεις καὶ σύ, καὶ ὁ στέφανος.

194. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μήποτ' ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός.

195. Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Στέφος πλέκων ποθ', εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν,
Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον.
Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτὸν·
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

196. Ῥούφου Δομεστίκου.

Γλῶσσα σέθεν φιλέω. μοῦνον δὲ σὸν ἄκριτον ὄμμα
Ἐχθαίρω, συχνοῖς ἀνδράσι περπόμενον.

197. Τὸ τῆς Λαΐδος ἀνάθεμα.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐραστῶν
Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον. ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

198. Εἰς Ἀρετήν.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἥρα, ἀποθεωθέντος Ἡρακλέους.

Σῆς ἀρετῆς ἰδέαν καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν

Σὸς

ὀς γενέτης Ἡρακλες· ἐπεὶ πόνος ἄσπετον εὖχος
Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν μετ' ἀπείρονα κύκλον ἀέθλων.

199. Θεόγνιδος ἴνα.

Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἐστ' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
Οὔ τε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλει.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήιον ἀμῷς,
Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
Τῶν προσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθ' ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

200.

Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι·

Πᾶς

Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν.
Ἡδ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς,
Μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ.
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν', ἀγορᾶσθ' ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

201.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος.

202.

Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει·

Εἰ

Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ, πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
Αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔγεντο κακόν. θεῶν δ' ὑπέρεσχε νόος.

203.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

204.

Οἱ κακοὶ, οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Ἔργά τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

205.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς.

Εἰ

Εἰ ᾗ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
Ἀφραίνων κακίην οὐ δυνατὴ κατέχειν.

206.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει·
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακὰ, ταῦτ' ἀγαθ' εἶναι,
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

207.

Ὦ δειλὴ Πενίη, τί μένεις προλιποῦσα πρὸς ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; καὶ ᾗ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

208.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

209.

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λύπου φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

210.

Δειλοὺς δ᾽ εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
Χηρώσῃ πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

211.

Μήποτ᾽ ἐπαινέσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες,
Κρύπτουσ᾽, ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον·
Τούτων δ᾽ ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ᾽ ἐκτὸς ἔβην·
Ἔφθην δ᾽ αἰνήσας, πρὶν σου κατὰ πάντα δαῆναι
Ἤθεα· νῦν δ᾽ ἤδη, ναῦς ἅτ᾽, ἑκὰς δίεχω.

212.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἐόντι σοφῷ·
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
Πλούτῳ, τοὶ δ᾽ ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

213.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ᾽ Οὔλυμπόνδ᾽ ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
Ὤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεὸς, ᾤχετο δ᾽ ἀνδρῶν

Σωφρο-

Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
Ὅρκοι δ' οὐκ ἔτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γιγνώσκουσ', οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων περὶ θεοὺς, Ἐλπίδα προσμενέτω.
Εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

214.

Οὔκ ἐς ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
Δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπῃ,
Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

215. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Εἰ τὸ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
Ἠλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον.
Νῦν δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,

Ἐάν τι κλαίῃς, ἄν τι μὴ πορθῶσεται.
Τί οὖν πλέον ποιοῦμεν; οὐδέν· ἡ λύπη δ'
Ἔχει, ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, τὰ δάκρυα.

216. Εἰς Λύραν.

ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ Τηΐυ Μέλη τινα.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἤμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν.
Κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

217. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα,
Τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μου
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας·

Ἀνακρέων, γέρων εἶ.
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ᾽ οὔσας,
Ψιλὸν δέ σου μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ᾽ εἰσὶν, εἴτ᾽ ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα. τοῦτο δ᾽ οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

219. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
Ἔπειθ᾽ Ἔρως φιλεῖν με.
Ἐγὼ δ᾽ ἔχων νόημα
Ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ᾽ εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ᾽ ὤμων
Θώρηχ᾽, ὅπως Ἀχιλλεύς,
Καὶ δοῦρα καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ᾽, ἐγὼ δ᾽ ἔφευγον.
Ὡς δ᾽ οὐκέτ᾽ εἶχ᾽ οἰστοὺς,
Ἤσχαλλεν, εἶθ᾽ ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μου

Ἔδησε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

220. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν·
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, φέρουσα λύτρα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι· μενεῖ δέ.
Δουλεύειν δεδίδακται.

221. Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον γὰρ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ, καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι

Μέλιτταν

Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἁ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

222. Εἰς τὸ Ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἁπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται,
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα προκύπτει.
Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
Βρομίου στέφεται νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

223. Εἰς Τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα

Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι·
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενὸς τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην,
Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

224. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος πατεῖται,
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν·
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς,
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες.
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

225. Ἔρως Δραπέτης.

ΜΟΣΧΟΥ.

Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἕξει.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ,
Δριμύλα καὶ φλογόεντα, κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτάς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων. δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας· ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιόν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.

Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται·
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον. ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάῃ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
Ἢν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι θίγῃς· πλάνα δῶρα. τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

226. Χρυσᾶ Ἔπη.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς·
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων,

Τοὺς

Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει·
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε·
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ, ὧδε δὲ φράζευ.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ'· ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤνπερ κε λέγηται.
Πρᾴως εἶχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτε τι ἔργῳ.
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ, κε τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.

Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι· ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεὼν· καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρὴ,
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ' ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι. μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δὲ τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε·

Ταῦτά

Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρα-
κτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατή-
σας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται.
Γνώσῃ δ', ἣ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁ-
μοίην·
Ὥς τε σε μήτ' ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχον-
τας.
Τλήμονες, οἵτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσο-
ρῶσιν,
Οὔτε κλύουσι. λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δὲ κυ-
λίνδροις
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ'
ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προάγειν, εἴκοντα δὲ φεύ-
γειν.
Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν γε κακῶν λύσειας ἅπαν-
τας,
Ἢ πᾶσιν δείξαις οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖ-
σιν.
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.

Ὧν

Ὧν εἰ σοί κε μέτεσι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δ᾽ ἤ πόνων ἀπὸ τῆς δε σαώσεις.
Ἀλλ᾽ εἴργε βρωτῶν ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζευ ἕκαστα,
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ᾽ ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ᾽ ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

227. Ἐπιτάφιος Ἀδώνιδος.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε,
Ἔγρεο δειλαία κυανόστολε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ᾽ ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ᾽ ὀφρύσι δ᾽ ὄμματα ναρκεῖ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.

Κύπριδι

Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει·
Ἀλλ' οὐκ εἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις.
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα, δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠωρεῖτο,
Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπὸ μαζοὶ
Χιόνεοι τοπάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις·
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος αἲ αἴ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, Αἲ τὸν Ἄδωνιν·
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,

Κα

Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι.
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πάλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἴ αἴ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἴ αἴ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι,
Δύσποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κ' εἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις,
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ

Πολλόν

Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίαν,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καί σε φοβεῦμαι.
Θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια· κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμήνας θηρσὶ παλαίειν;
Ὧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφίη τόσσον ἐκχέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο Κύπρι·
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβὰς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα.
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις·
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων.
Κάτθεο νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν,

Τοῖς

Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρυσέῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὠ μὲν οἰστὼς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτρην·
Χὠ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' Ὑμὴν,
Ὑμὴν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος, ἄδεται αἲ αἲ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἲ Ὑμέναιον.
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι·
Αὐταὶ

Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφισιν οὐκ ἐπακούει,
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, κώρα δὲ μιν οὐκ ἀπολύει,
Λῆγε γόων, Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κόμμων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρύσαι.

ΤΕ'ΛΟΣ.

EPIGRAM-

EPIGRAMMATA.

1. *In Certamina.*

ARCHIÆ.

QUatuor ſunt Certamina per Græciam, quatuor ſacra,
Duo quidèm mortalium, duo verò immortalium.
Jovis, Letoidæ, Palæmonis, Archemori,
Præmia verò illorum oleaſter, poma, apium, pinus.

Qui vincebant Jovis Olympia, tulerunt Oleaſtrum,
Poma verò Pythicum Apollinis certamen reportavit,
Iſthmiacam autem Pinum præbuit Inſtus Melicerta,
Tu verò Apium propoſuiſti, Archemore, in Nemeâ.

2. SIMONIDIS.

Iſthmia & Pythia Diophon Philonis *filius* vicit,
Saltu, celeritate pedum, diſco, jaculo, luctâ.

3. *In Vitem.*

Incerti.

Quis tandèm immiſericorditèr vini-nutricem immaturam-uvam Bacchi
Vir viteo ramo excidit?

Conſtrictus verò labia, humi abjecit, ut viatoribus
Eſſet euntibus ſemeſæ quiſquiliæ ?
Sit illi Bacchus implacabilis, qualitèr Lycurgo,
Quoniam ipſius creſcentem extinxit Lætitiam.
Hoc enim fortè quiſpiàm potu vel ad cantus
Evaſiſſet, vel luctuoſæ curæ inveniſſet ſolutionem.

4. *In Mutilos.*

ANTIPHILI.

Ambo ſanè mutili, & errones, ſed hic quidèm oculis,
Ille verò pedibus: alter autèm alteri ſubminiſtratio *erant*.
Cæcus enim, claudi ſuper humeros onere ſublato,
Viam alienis *adjutus* oculis ſuſpenſo pede carpebat
Una verò utriſque ſuffecit Natura: in alter-utro enim.
Quod defuit, ſibi invicem ad integrum contulerunt.

5. PLATONIS *Junioris*.

Virum quidam mancum ſupra dorſum oculiscaptus
Portavit, pedibus mutuò datis, oculis mutuò acceptis.

6. In

6. *In Fortitudinem & Fortes.*

PALLADÆ.

Fugiebat Lacon olim pugnam obviàm verò facta mater
Dixit, in pectora ense sublato,
Vivus quidem tuæ matri usque dedecus injungis,
Et strenuæ Spartæ patrias leges solvis,
Si verò occideris meis manibus, mater quidem audiam
Infelix, sed in mea patria conservata.

7. *Ex Præfectis Ægypti.*

JULIANI.

Mater filium desertorem pugnæ post mortem sociorum
Occidit, partus-dolorum recordationem aspernata,
Legitimum etenim sanguinem discernit Lacedæmon
Virtute præliantium, non genere infantum.

8. *In Romam.*

CRINAGORÆ.

Ne quidem si Oceanus omnes æstus concitaverit,
Neq; si Germania Rhenum omnem ebiberit,
Romæ vel tantillum lædet robur, quamdiu utiq; manserit

Dextra ad imperandum Cæsari intrepida.
Sic & sacræ Jovis Quercus firmitèr radicibus
Stant, folia verò arida diffundunt venti.

9. PARMENIONIS.

Illum, terræ pontique inversis viis,
Navitam Continentis, peditem pelagi,
Tribus hastarum centuriis sustinuit Mars
Spartæ: Erubescite montes & pelage.

10. ALPHEI *Mitylenæi:*

Claude Deus magni portas labare-nescias Olympi,
Præsidio-firma Jupiter sacrosanctam Ætheris Acropolin.
Jam enim & Pontus subjugata sunt hastâ Romæ,
Et terra: cœlestis autem via restat inaccessa.

11. *In Retributionem.*

EVENI.

Licet me ederis ad radicem usque tamen porrò fructum feram,
Quantum infundatur tibi, Hirce, inter immolandum.

12. LEONIDÆ *Tarentini.*

Salax barbatus capræ maritus aliquando in Vinea
Vitis teneros omnes laceravit ramos,

Illi

Illi verò verbum ex terra tale ſonuit, tere, peſſime,
Maxillis noſtrum palmitem fructiferum.
Radix enim firma rurſus dulce nectar ſubmittet
Quantum infundatur tibi, Hirce, inter immolandum.

13. *In Minas.*

MUSICII, *ſive* PLATONIS.

Venus Muſis, puellæ Venerem
Colite, ſin minus Amorem in vos armabo.
Et Muſæ contra Veneri, Marti hæc procacia:
In nos autem non ales eſt miſellus iſte Puer.

14. *In Virtutem.*

PAULI *Silentiarii.*

Neque prædivitis fortunæ levis tollare impetu,
Neque tuam deflexerit cura animi libertatem,
Tota enim ab incertis vita oppugnatur flatibus.
Hâc & illâc crebro dum in vices attrahitur.
Virtus verò ſtabile quiddam & immutatum, in qua ſola
Fluctus fidenter naviga vitæ.

15. *In Intemperantem.*

LUCIANI.

Paternas opes juvenis adhuc Theron Menippi *filius*
Turpiter in prodigos effuderat ſumptus.
At illum Euctemon paternus amicus ut advertit
Jam aridâ atteri paupertate,
Et illum lachrymas fundens ad ſe recepit, & maritum illum
Fecit ſuæ filiæ, multis inſuper muneribus dotalibus datis.
At poſtquam Theroni præter ſpes evenere divitiæ,
Continuò illos ipſos paſcebatur inter ſumptus.
Ita quidèm Therona rurſus circumtexit
Perniciosæ Paupertatis unda reflua.
Euctemon verò deflevit rurſus non jam iſtum,
Sed ſuæ filiæ dotemque & thalamum.
Senſit verò non fas eſſe homini malè uſo
Propriis *bonis* eſſe fido in alienis.

16. *In Citharædum.*

PHILIPPI.

Amabile cum ceciniſſet multiforis lotis,
Dixit arguto Phœbus ſuper Glaphyrâ,
Marſya, ementitus es inventum tuum, Minervæ enim

Tibias è Phrygia hic nactus est.
At si tu tales illo tempore inflasses, non Hyagnis
Luxisset infælix tibiarum certamen ad Mæandrum.

17. *In Sufficientiam.*

PARMENIONIS *Macedonis.*

Sufficit mihi lænæ tenue tegmen, neque mensis
Serviam, Musarum flores depastus:
Odi divitias amentes, adulatorum nutrices, neq; supercilium
Serviliter accommodabo, novi parvarum epularum libertatem.

18. PALLADÆ.

Spes nec Fortuna amplius mihi curæ sunt, nec moror
Amplius fallaciam: penetravi in portum.
Sum pauper *sanè* vir, at libertati contubernalis sum,
Insolentes erga paupertatem opes aversor.

19. LUCILII.

Ne tu ad alienam, O homo, assideas mensam
Frustum probrosum alvo gratificans:
Modo quidem flenti, & mæsto lumen
Adflens, & mox contra ridenti arridens,

Neque tu utique ploratu cum opus habeas neq; risu.
Et fleo cum Milia, & rideo cum Milia,

20. LUCIANI.

Tanquam mox moriturus tuis bonis fruere,
Tanquam autem victurus, parce tuis possessionibus.
Est autem Vir ille sapiens, qui his utrisque animadversis
Parcimoniæ & sumptui modum adaptavit.

21. THEOGNIDIS.

Non volo ditescere, non precor: atqui sit mihi
Vivere ex paucis, nihil ferenti mali.

22. *In Vitam Humanam.*

Incerti.

Vitam, Heraclite, multò magis, quam cum vivebas,
Defle; nunc Vita est miserabilior.
Vitam jam ride, Democrite, plus quam antea:
Nunc Vita omnibus est risu-dignior.
Ad vos verò & ipse aspiciens, interim anxiè cogito
Quî tecum simul possim flere, quî tecum ridere.

POSI-

23.

POSIDIPPI, *alii* CRATETIS *Cynici.*

Qualem quis vitæ ſecuerit callem? in foro quidem
Jurgia & moleſtæ lites. domi verò
Curæ: rure autem, laborum ſat: in mari autem
Terrores: in peregrinâ verò, ſiquid habeas, timor;
Si verò inops ſis, importunum: habes matrimonium? haud expers curarum
Futurus es; non uxorem ducis? vivis eò magis in ſolitudine:
Liberi, labores: mutilatio, vita ſine liberis: juventus
Imprudens: cani verò è contra inefficaces.
Erat igitur ex duobus unum optabile, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel mortuum fuiſſe ſtatim à partu.

24. *Ex adverſo Probabilia.*

METRODORI.

Quemvis vitæ ſecueris callem. in foro quidem,
Laudes, & prudentes actiones: domi verò
Quies: rure autem, naturæ gratia. in mari verò,
Lucrum: in peregrinâ, ſiquid habeas, decus:

Sin

Sin inops fueris, ſolus nôſti: habes matrimonium? domus optima
Erit; non uxorem ducis? vivis eò liberiùs:
Liberi amabiles. ſecura ſine liberis vita: juventus
Robuſta: cani verò contra religioſi.
Non igitur è duobus his unius optio eſt, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel *protinus* mortuum fuiſſe: omnia enim vitæ bona *ſunt*.

25. LUCIANI.

Mortalia quæ *ſunt* mortalium, & omnia prætereunt nos.
Sin minus, nos tamen illa præterimus.

26. PALLADÆ.

In terram veni nudus, nudus item ſub terram abeo:
Et quid fruſtrà laboro, nudum videns finem.

27. Ejuſdem.

Navigatio lubrica, vita. hyemem enim patientes in illa,
Sæpe naufragis impingimus miſerabilius.
Fortunam verò vitæ gubernatricem habentes,
Ut in pelago incerti navigamus.
Hi quidem, ſecundâ navigatione, illi verò contra: at ſimul omnes
In unum illum ſub terra portum abimus,

28. PALLADÆ.

Scena omnis Vita, & lusus; aut disce ludere
Studio seposito, aut perfer dolores.

29. Incerti.

Multa sunt inter calicem & labrum summum.

30. JULIANI.

Dulces omnes *suas* semitas sortita est vita. Urbe mediâ
Gloria, amicitiæ: arcanæ domi molestiæ.
Rus voluptatem affert, lucrum navigatio: aliena terra
Notitias. ex nuptiis autem, domus est unanimis:
Innuptis verò secura usque vita. munimentum paratum est
Patri, proles. evanidus sterilibus metus.
Virtutem juventa, cani prudentiam noverunt præbere:
Quare, fiduciam sumens, animans, procrea *tuum* genus.

31. Incerti.

Quo quis *pacto* absque morte te fugiat, Vita? innumera enim tui
Tristia: & nec fugere in-manu *est*, nec ferre.
Jucunda enim tui naturâ quidem pulchra, terra, mare,

Astra,

Aſtra, Lunæ orbes & Solis:
Cætera autem omnia, formidineſque & dolores.
& ſi quid nactus fuerit quis
Boni alternâ id excipitur Nemeſi.

32. Incerti.

Omnia riſus, & omnia pulvis, & omnia nihil.
Omnia enim quæ ſunt ex-ratione-carentibus facta ſunt.

33. LUCIANI.

Quibus feliciter agitur omnis Vita brevis eſt:
Quibus verò male, unâ nox immenſum eſt tempus.

34. *In Puerum.*

ARCHIÆ.

Lyſippes nuper natus in præcipitio filius ſerpens
Aſtyanactei initium faciebat fati.
Illa verò ad ſe rectâ revocavit viâ è ſinu proferens
Mammam, à fame redemptricem atque morte.

35. *In Nuptias.*

Incerti.

Siquis, ductâ semel uxore, iterum secundum thalamum affectat,
Naufragus navigat bis profundum turbidum.

36. AUTOMEDONTIS.

Felix imprimis quidem, qui nemini quicquam debet,
Deinde vero qui non uxorem duxit, tertio, quicunque liberos non habet.
Hæc edoctus, te sapientem scito, frustra verò Epicurus sine
Quærat, ubi inane, & quænam Monades.

37. Incerti.

Non est qui uxorem duxit, qui non tempestate vexatur,
Dicunt omnes, & uxores ducunt scientes.

38. *In Senectutem.*

MENECRATIS.

Senectus dum quidem absit, quisque optat, si quando veniat verò
Culpatur. est autem semper potius quod debetur.

39. PAL-

39. PALLADÆ.

Grammatici filia peperit amore miſta
Prolem marem, femineam, neutram.

40. *In Calamum Scriptorium.*

Eram inutilis Calamus ſtirps: ex me enim
Non ficus, non pomum provenit, non uva:
Sed me Vir initiavit Heliconida, tenuia cum expoliiſſet
Labra, & anguſtum fluxum derivâſſet.
Abhinc verò, quoties bibero nigrum potum, tanquam deo plena
Omne verbum muto hocce loquor ore.

41. *In Arbores.*

ANTIPATRI, *alii*, PLATONIS.

Juxta-viam nucem me prætereuntibus plantaverunt
Pueris in lapidibus-deſtinandis ludicrum peritiæ:
Omnes vero ramoſque & florentes ſurculos
Fracta ſum, crebris ſaxis dum ferior.
Arboribus fructiferis *eſſe*, nihil prodeſt: certe enim ego
Infelix mihi in contumeliam fructum tuli.

42. ANTI-

42. ANTIPHILI *Byzantii.*

Rami ſublimes patulæ quercûs, felix-umbræ altitudo
Viris merum æſtum defendentibus,
Frondoſæ tegulis opertiores, domus virorum,
Domus cicadarum; meridiani rami,
Et me veſtris reclinatum ſub comis
Tuemini, radiis Solis profugum.

43. *In Infælicitatem.*
ANTIPATRI.

Opes Ariſtidæ juvenca una, & lanigera
Erat ovis: harum ope famem abigebat foras.
Excidit verò utriſque: ovem lupus occidit, partûs dolor
Juvencam, paupertatis ita periit armentum.
Quo-pera-ſtringitur is à loro circa collum nodum cum nexuerat
Miſerandus orbum-balatu mortuus eſt ad tugurium.

44. *Laudes.*
Incerti.

Bona dicere ſemper de omnibus pulchrum, turpia verò grave,
Licet ſint illorum digni quæ loquimur.

45. *In Amorem.*

LUCIANI.

Non Amor injuriâ afficit humanum genus; ſed intemperantibus
Animis hominum eſt amor obtentui.

46. *In Ingratos.*

Ejuſdem.

Celeres gratiæ, ſuaviores: ſin moretur,
Omnis gratia vana; neque dicatur gratia.

47. Incerti.

Lupum propriis uberibus alo non ſponte,
Sed me cogit paſtoris amentia.
Grandis vero factus à me, in me contra ferus erit.
Gratia mutare naturam non valet.

48. LUCIANI.

Nequàm vir dolium eſt perforatum: in quem omnes
Si exhauris gratias incaſſum effuderis.

49. *In Preces.*

Incerti.

Jupiter rex, bona quidem & orantibus & non orantibus
Nobis da, noxia verò etiam à precantibus avertas.

50. *In Cicadam.*

Incerti.

Quare me ſolitudinis amantem improbâ, paſtores, capturâ
Cicadam roſcidis abducitis à ramis?
Nympharum juxta-viam luſciniam? medios per æſtus
Montibus & umbroſis celeriter canentem ſaltibus.
Ecce autem & turdum & merulam, en verò tot
Sturnos ruralis prædones copiæ.
Frugum vaſtatores capere fas: perdite illos.
Foliorum & herbidi quænam eſt invidia roris?

51. *In Mortem.*

AGATHIÆ.

Mortem quid formidatis, quietis genetricem?
Sedantem Morbos, & paupertatis dolores?

Sola semel mortalibus adest, nec unquam illam
Vidit quispiàm hominum secundò venientem.
Morbi verò multi & varii, modò in hunc modò illum
Venientes mortalium, & transeuntes.

52. Ejusdem.

Corpus ærumna animæ, orcus, fatum, onus, necessitas,
Et vinculum forte, & pœna tormentorum.
Sed ubi exiverit corpore, tanquam á vinculis,
Mortis, fugit ad Deum immortalem.

53. Incerti.

Gaudet *nescio* quis Theodorus, quià mortuus sum, alius super isto
Gaudebit: morti omnes nos debemur.

54. Incerti.

Ad orcum rectus descensus, sive ab Athenis
Procedis, sive mortuus vadis ex Meroe.
Ne te doleat utique à patria procul occidisse.
Undecunque unus *est* ferens ad orcum ventus.

55. Incerti.

Mortuus ſum, at maneo te; manes autèm & tu quempiàm alium.
Omnes ſimilitèr mortales unus orcus hoſpitatur.

56. *In Deos.*

LUCIANI.

Homines quidem forte latebis, ſi improbum quid feceris:
Non latebis verò deos, ne quidèm meditans.

57. Incerti.

Jupiter, Cygnus, Taurus, Satyrus, Aurum, ob amorem
Ledæ, Europæ, Antiopæ, Danaes.

58. *In ſemper Ægrotos.*

LUCILLII.

Qui reliquerunt dulce lumen non amplius ploro,
Qui vero in expectatione vivunt ſemper mortis.

59. *In Adulatores.*

LUCIANI.

Nihil inter homines natura nocentiùs invenit

Homine puram mentiente amicitiam.
Non amplius enim ut hostem cavemus, sed amantes
Ut amicum, hinc magis lædimur.

60. Incerti.

Fictum habes amorem: metu verò amas & necessitate.
Hoc ipso autem amore nihil infidelius.

61. *In Thucydidem.*

Incerti.

O amice, si sapis, sume me in manus, siquidem verò omnino
Imperitus a-natura-es Musarum, abjice quæ non intelligis.
Sum verò sane non omnibus adeundus, pauci autem suspexerunt
Thucydidem Olori *filium*, Cecropidem genere.

62. *In Mediocritatem.*

Incerti.

Omne supervacuum *est* intempestivum: dictum nempe est vetus
Quod & mellis nimium est fel.

63. JULI-

63. JULIANI.

Domus & patria vitæ *sunt* gratia; ulteriores verò
Curæ hominibus non vita, sed labor.

64. *In Templum Dianæ.*

ANTIPATRI.

Et arduæ Babylonis quadrigis patentem murum,
Et Illum ad Alpheum Jovem spectavi,
Hortosque pensiles, & Solis Colossum,
Et ingentem celsarum Pyramidum laborem,
Et monumentum Mausoli immane; sed ubi inspexi
Dianæ nubes ad usque excurrentem Ædem,
Et illa sanè obscurata sunt, & si prospiceret excepto Olympo
Sol, nihil ullibi tale radiis illustrarit.

65. *In Navigationem.*

Ejusdem.

Agricola Archippus cùm à gravi morbo
Jam animam agens excedebat ad Orcum,
Dicebat hæc ipsa filiis, ô chari nati ligonem
Et ruricolam diligite mihi vitam:
Ne lubrici laudate laborem gemibundum maris
Et grave noxiæ navigationis tædium.

Quantum Novercâ dulcior est mater,
Tantum mari cano terra amabilior.

66. ANTIPHILI *Byzantii*.

Audacia, navium princeps Dux, tu enim cursum invenisti ponti,
Et animas hominum lucro irritasti,
Cum tale fabricata es dolosum lignum, cum talem injecisti
Mortalibus lucri spem morte quæ coarguitur.
Esset revera hominum aureum genus, si utique à terra
Procul, ut Orcus, Pontus prospiceretur.

67. *In Navem.*

ZELOTÆ.

Fracta eram in terra vento pinus, quid me Ponto
Adornatis, naufragum ramum ante navigationem?

68. *In Hirundinem*.

Incerti.

Attica Puella, melle nutrita, loquax loquacem raptam
Cicadam alatis escam fers pullis.
Vocalem vocalis, alatam alata,
Peregrinam peregrina, vernam verna.

Non protinus dimittes? non enim jus nec æquum
Perire ſacris-operatos-cantibus ore ſacris operato cantibus.

69. *In Divites.*

Incerti.

Eram juvenis, at pauper; nunc ſenex, dives ſum.
O ſolus ex omnibus miſerandus in utriſque,
Qui tunc quidem uti poteram, cum nihil habui,
Nunc autem, cum uti non poſſum, jam habeo.

70. PALLADÆ.

Aurum; pater adulatorum, doloris & curæ fili,
Et habere te, metus, & non habere te, dolor.

71. LUCIANI.

Divitiæ animi, divitiæ ſolæ ſunt veræ;
Alia nempe habet illa potiora poſſeſſionibus.
Illum autem multa-poſſidentem & divitem æquum eſt
Vocare, qui uti bonis poteſt,
Siquis verò in calculis contabeſcit, alias ſuper alias

Acervare semper opes festinans;
Ille, qualis apes multiforis in alveis,
Laborabit, aliis percepturis mel.

72. *In Solatium.*

PALLADÆ.

Expectatio mortis luctuosus est dolor,
Hoc vero lucratur mortalis fato-functus.
Ne itaque defleveris discedentem vitâ,
Nihil enim post mortem est patiendum.

73.

Quæ dixerit Verba Ulysses *regressus in Ithacum.*

Salve Ithaca; post certamina, post molestias amaras maris,
Lubenter tuum solum accedo, ut aspiciam
Laërten, uxoremque, & insignem filium unicum.
Tuus enim amor demulsit meum animum: novi & ipse
Nil utique dulcius esse sua cuique patria, & parentibus.

74. *In Homerum.*

ALPHEI *Mitylenæi.*

Andromaches adhuc luctum audimus, adhuc Trojam
Cernimus funditus totam everti,
Et laborem bellicum Ajacis sub pinnis urbis,

Atque

Atque nexum ex equis Hectora raptari,
Mæonidæ per Musam; quo non una patria vate
Ornatur sed terræ utriusque climata.

75. *In Menandrum.*

Incerti.

Ipse tibi ad os *se* affixerunt apes
Variis Musarum floribus delibatis.
Ipsæ etiam Gratiæ tibi donavere Menandre,
Felix dictorum acumen fabulis inserere.
Vivis autem in æternum. Gloria vero, Athenis
Quæ ex te *oritur*, cœlestes attingit fines.

76. *In Silentium.*

PALLADÆ.

Omnis ferè indoctus sapientissimus est, dum tacet,
Sermonem celans ut morbum turpissimum.

77. *In Sapientiam.*

PAULI *Silentiarii.*

Vivere non habet vim à natura placendi, sed abjecisse
Curas è pectoribus canas tempora.
Divitias habere volo quæ sufficiant, supervacuum autem

Animum ſemper exedit inſanum ſuper auro
ſtudium.
Hinc apud homines potiorem plerumque invenies
Et paupertatem opibus, & mortem vitâ.
Hæc tu cognoſcens, cordis dirige vias,
Ad unicam ſpectans ſpem ſapientiam.

78. *In Temperantiam.*

Incerti.

Caſtitas & amor obvio ſibi invicem
Occurſu, animas perdiderunt uterque.
Phædram quidèm occidit igneus ardor Hippolyti,
Hippolytum verò pudica interfecit continentia.

79. *In Fortunam,*

Incerti.

Spes & tu Fortuna prorſus valete; portum inveni:
Nihil mihi vobiſcum, ludite poſt me relictos.

80. LUCIANI.

Ager Achæmenidis eram olim, nunc autem Menippi;
Et denuo ab alio tranſibo ad alium.
Nam & ille olim *ſe* tenere me credebat, & rurſus hic

Arbitratur;

Airbtratur; ſum autem omnino nullius, niſi Fortunæ.

81. PALLADÆ.

Ludicrum eſt Fortunæ hominum vita miſeranda errabunda,
Opes & paupertatem inter in gyrum circumacta.
Et hos quidèm dejiciens iterùm more pilæ extollit,
Illos vero è nubibus ad orcum dejicit.

82. LUCIANI.

Multa Fortuna poteſt, ſint licet incredibilia,
Humiles tollit, potentes dejicit.
Et tuum tibi ſupercilium & faſtum compeſcet,
Licet fluvius auri latices tibi præbeat.
Non juncum, non malvam ventus unquam, maximas verò
Vel quercus vel platanos novit humi proſternere.

83. Ejuſdem.

Non *infeliciter* impingens charus es mortalibus, charus es Beatis,
Et tibi facile auſcultant precanti.
Sin impegeris, nemo amplius tibi amicus, at ſimul cuncta
Inimica, fortunæque cum momentis unà mutantia.

84. *In Invidiam.*

PALLADÆ.

Invidia miſericordiâ, ſecundùm Pindarum, eſt melior;
Illis quibus invidetur, ſplendida eſt vita.
Admodum autem infælices miſeramur, at Ille ſim
Neve nimis felix, nec miſerandus ego.
Mediocritas enim optimum eſt, quoniàm ſumma quidem ſuapte-naturâ ſolent
Pericula importare, infima verò contemptum habent.

85. Incerti.

Invidia ipſa ipſam ſuis telis domat.

86. Incerti.

Invidia eſt peſſimum, habet tamen aliquid boni in ſe;
Tabefacit enim invidorum oculos & cor

87. *In Avaros.*

STATYLLII FLACCI.

Auro vir invento reliquit reſtim; at alter aurum
Relictum cùm non invenit, nexuit, quem invenit reſtim.

88. *In Amicitiam.*

Ejusdem.

Thesaurus ingens est fidus amicus, Heliodore,
Illi *nempe*, qui & servare illum novit.

89. LUCILLII.

Si me amas, re me ama, & ne me injuriâ afficias tu,
Fundamentum nocendi amicitiam ponendo.
Omnibus enim hominibus ego multo potiorem dico
Apertam inimicitiam dolosâ amicitiâ.
Dicunt autem &, navibus fluctivagis nocentiores
Sub mare latentes petras apertis Scopulis.

90. *In Prudentiam.*

LUCIANI.

Tardipes Consilium longè præstantius; pernix autem
Semper adhærentem Pœnitentiam habet.

91. *In Curas.*

MIMNERMI.

Tuum ipsius animum oblecta; molestorum verò civium
Alius de te malè, alius meliùs dicet.

92. PALLADÆ.

Si curare potest quicquam, sis anxius, & tibi sit Cura,
Sin de te cura est Deo, tibi cur est cura:
Neque anxius fueris sine Deo, neque curarum expers:
Atqui ut tibi quid curæ sit, Deus hoc curat.

93. *In Tempus.*

PLATONIS.

Ævum omnia aufert: longum tempus novit mutare
Nomen, & formam, & naturam, atque fortunam.

94. Incerti.

Rosa viget brevi tempore, si verò præterierit,
Quærens invenies non rosam, sed rubum.

95. *In Imprudentem.*

PALLADÆ.

Omnes quidem timidi & jactabundi sunt, & si-
quis
In hominibus alius innascitur affectus:
At qui rationem habet vicino non palàm fa-
cit,
Intus abscondens prudentia affectum.
Tuæ verò janua animæ patet, neminem lates
Neque expavescens, neque ferociens.

96. *In Astrologum.*

LUCILLII.

Patri meo fratrem Astrologi vivacem *fore*
Omnes vaticinati sunt ut ab uno ore:
At Hermoclides ipsum solus dixit præmaturè
moriturum,
Dixit autem, cum illum intùs mortuum
plangeremus.

97. *In Anum.*

Ejusdem.

Capillos, ô Nicylla, quidam tingere te dicunt,
Quos tu nigerrimos foro emisti.

98. Ejusdem.

98. Ejusdem.

Caput tingis, senectutem verò tuam nunquam tinges,
Neque genarum rugas explicabis.
Ne itaque faciem totam cerussâ confinge,
Ita ut personam & non faciem habeas.
Nihilo enim plus valet. quid insanis? nunquam fucus
Et cerussa reddet Hecubam Helenam.

99. *In Deformes.*

Ejusdem.

Rostrum habens tale, Olympice, neque ad fontem
Venias, neque inspicias in aliquam pellucidam aquam.
Nam & tu, ut Narcissus, conspicatus faciem manifestam
Continuò morieris, odio habens teipsum ad mortem usque.

100. Ejusdem.

Fallax speculum habet Demosthenis; si enim verum
Videret, non omnino vellet ipsum inspicere.

101. PALLADÆ.

Emisti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:
Eodem sumptu personam emisses.

102. *In Fures.*

Alatum illum Hermen, deorum ministrum,
Arcadum regem, boum abactorem,
Stantem hujusce gymnasii Præsidem
Nocturnus fur Aulus dixit inter auferendum,
Multi Discipuli præstantiores magistris.

103. *In Domum incustoditam.*

Lucrosas quærite domos prædones alias
Hisce etenim est custos firma Paupertas.

104. LUCILLII.

Bubulce, armentum procul pasce, ne te Pericles
Fur cum ipsis bobus simul abigat.

105. *In multas Artes sibi arrogantem.*

PALLADÆ.

Proles impudentiæ, indoctissime, alumnæ stultitiæ,
Dic quare fastu intumes, nihil sciens?
Inter quidem Grammaticos Platonicus; sin Platonis
Dogmata quis quærat, Grammaticus tu iterum.
Ab alio fugis ad aliud: neque verò artem
Nôsti Grammaticam, neque Platonicus es.

Omnia ſane novi, dicis, imperfectus verò in
omnibus es,
Guſtans omnia nihil habes proprium.

106. *In Ebrios.*

CALLIÆ ARGIVI.

Semper ferus eras, Polycrite; nunc verò potus
Protinus factus es rabidum quoddam malum.
Uſque mihi videris malus eſſe, vinum arguit
Mores: non factus es jam malus, ſed appa-
ruiſti.

107. *In Pravos.*

ANTIOCHI.

Animam quidem deſcribere difficile, formam verò delineare
Facile; at in te contraria utraque.
Tuæ enim planè animæ perverſitatem proferens
In iis quæ apparent Natura formavit:
Illum verò formæ tumultum, & corporis opprobrium,
Quo pacto quis deſcribat, ne inſpicere quidem ſuſtinens.

108. *In Rhetorem.*

CEREALII.

Non dicere insignia & Attica verba quinque
Feliciter est & prudenter declamare.
Neque enim si κάρκαιρε, & si κοναβεῖ, & illud σίζει
Et κελάρυζε, dicis, protinus Homerus eris.
Mens subsit oportet scriptis, & dictionem eorum
Esse magis vulgarem, ut *quivis* intelligat quæ dicis.

109. *In Finium Transgressorem.*

AMMIANI.

Licet usque ad Herculis columnas veneris fines transeundo
Terræ pars hominibus omnibus æqualis, te manet:
Jacebis vero Iro par, habens obolo nihil plus,
In terram, non amplius tuam, resolvendus.

110. *In Contumeliosos.*

PALLADÆ.

Multa loqueris, ô homo, humi verò ponaris brevi
Tace, & meditare vivus adhuc mortem.

111. Ejuſdem.

Sol mortalibus lucis Deus: ſin & ipſe
Inſoleſceret ſplendens, ne lucem quidem optarem.

112. Ejuſdem.

Laudare quidem optimum; vituperium *v.* odii principium:
At benè loqui, Atticum eſt Mel.

113. *In Inſolentem.*

Ejuſdem.

Si pauper ſum; quid feci? quid me odiſti non injuſtè agentem?
Clades hæc eſt fortunæ, non injuſtitia morum.

114. *In Parcos.*

Incerti.

Te divitem eſſe dicunt omnes,ego verò te dico indigum eſſe,
Uſus enim opum teſtis *eſt*, Apollophanes.
Si particeps ſis tuorum ipſe, tua ſunt; ſi vero cuſtodias
Hæredibus, ex hoc fiunt aliena.

115. PAL-

115. PALLADÆ.

Opes quidem opulenti habes, animam verò pauperis,
O hæredibus opulente, tibi autem pauper.

116. LUCILII.

Murem Aſclepiades argenti-amans vidit domi ſuæ,
Et, quid vis, dicit amiciſſime mus, apud me?
Dulce autem mus ridens, ne omnino amice, inquit, verearis.
Non cibum apud te quæro, tantum manſionem.

117. *In Meneſtratum Cynicum.*

Ejuſdem.

Eſſe quidem Cynicum te, Meneſtrate, & pedibus nudum,
Et algere nemo contradicit prorſus:
Si verò præripias panes & fruſta impudenter,
Et ego fuſtem habeo, & te dicunt Canem.

118. *In Viros Bonos.*

CARPHYLIDÆ.

Ne quæſtu proſequaris præteriens monumentum meum, viator;

Nihil habeo lamentis dignum ne quidem mortuus:
Liberorum liberos reliqui; unâ fruitus sum uxore
Consenescente: tribus liberis dedi nuptias,
Ex quibus sæpe natos meo sopivi in sinu,
Nullius lamentatus vel morbum, vel mortem.
Qui mihi datis inferiis innocuo, dulcem somnum
Dormiturum miserunt in regionem piorum.

119. CALLIMACHI.

Si quæras Timarchum in Plutonis *domo*, ut perconteris,
Vel aliquid de anima, vel quomodo mox erit.
Quæras licet ex tribu Ptolemaide, filium patris
Pausaniæ: invenies vero illum in piorum *regione*.

120. *In Therin*.

Ejusdem.

Curtus erat hospes, ut & tumulus. non longa dicam.
Theris, Aristæi *filius*, Cretensis, sub me in longum.

121. *In Fortes.*

ANACREONTIS.

Strenuus in prælio Timocritus, cujus hocce monumentum.
Mars quippe non fortibus parcit, sed ignavis.

122. *In Themistoclem.*

GERMANICI.

Pro sepulchro vili statue Græciam, statue vero super hac
Ligna, Barbaricæ indicia cladis navalis.
Et tumuli basin circum inscribe Persicum Martem,
Et Xerxem. His sepeli Themistoclem.
Columna verò ipsa Salamis superstet, gesta loquens
Mea; quid me parvis magnum inditis?

123.

In eos qui ad Thermopylas moriebantur.

O hospes, nuncia Lacedæmoniis, quod hîc
Jacemus, illorum morigeri institutis.

124. *In Obſcuriores.*

Incerti.

Nomen mihi! quid autem hoc? patria vero mihi, quapropter & hoc?
Clari verò ſum generis: quid ſi obſcuriſſimi?
Poſtquam vixeram glorioſè reliqui vitam, quid ſi inglorìè?
Jaceo autem hîc jam. Quis, cui hæc dicis?

125. Incerti.

Vitam ubi ademiſti, donas ſepulchrum; atqui me abſcondis
Non ſepelis. tali etiam ipſe fruaris, *precor*, tumulo.

126. Incerti.

Licet me occultes, quaſi nemo homo videat,
Oculus Juſtitiæ deſpicit, omnia quæ fiunt.

127. CALLIMACHI.

Cyzicum ſi veneris, parvus *eſt* labor Hippacum invenire
Et Didymen: obſcurum nullo modo enim *eſt* genus.
Et ipſis luctuoſum ſanè dices verbum, verumtamen dic
Hoc, me illorum filium habere Critiam.

128. *In Themistoclem.*

GERMANICI.

Hunc Themistocli inanem tumulum posuit Magnes
Populus, cum, patria à Medis liberatâ,
Alienam subiit terram & lapidem. Sic voluit Invidia. Virtutes autem majorem habent mercedem.

129. Incerti, *hi verò*, NERONIS.

Me mortuo, terra mista sit mari,
Nihil curo: mea enim bene se habent.

130. Incerti.

Tellus alma, senem Amynticum conde gremio,
Multorum recordata, super te, laborum.
Etenim assiduè tibi stirpem depegit Olivæ,
Sæpe etiam Bromii palmitibus ornavit.
Et cerere implevit, & aquæ sulcos ducens
Reddidit quidem olerum feracem, reddidit & pomiferam
Propter quæ tu propitia in tempora cana
Jace, & vernas floribus orna herbas.

131. SIMONIDIS.

Qui multa edi, & multa bibi, & multa mala dixi
Hominibus, jaceo Timocreon Rhodius.

132. CALLIMACHI.

Fatum verò quis bene novit craſtinum, quando & te
Charmi, illum oculis heri in noſtris
Proximâ *die* deploratum ſepelivimus; nullam illâ
Vidit Pater Diophon rem luctuoſiorem.

133. *In Nioben.*

AGATHIÆ.

Tumulus hic intus non habet Cadaver:
Cadaver hoc extra non habet Tumulum;
At ipſum ipſi Cadaver eſt & Tumulus.

134. *In Eandem.*

ANTIPATRI.

Solam cum liberis mortuorum-portitor excipe me
Loquacem. Sufficit tibi onus Tantalidis.
Implebit unus uterus tuum navigium, intuere pueros
Et puellas, Phœbi ſpolia & Dianæ.

135. *In Timonem.*

CALLIMACHI.

Timon hominum-oſor hîc incolo, quin præteri
Plorare cum juſſeris multa, præteri modó.

136. *In Eundem.*

Timon, (non enim amplius es) numquid tibi lux, aut tenebræ inimicæ?
Tenebræ. vestrûm enim plures in Orco.

137. LUCIANI.

Puerum me quinquennem, curarum expers pectus habentem
Immitis Orcus rapuit Callimachum,
At ne me lugeas, etenim vitæ particeps fui
Modicæ, & paucorum vitæ malorum.

138. *In Mulierem.*

MELEAGRI.

Lachrymas tibi etiam infra sub terrâ, Heliodora,
Dono, pietatis reliquias ad Orcum,
Lachrymas infelices. multùm deflendum autem in tumulum
Libo monumentum desiderii, monumentum benevolentiæ.
Misere enim, misere meam te & inter mortuos Meleager
Lamentor, inanem Acheronti gratiam.
Heu, heu, ubi desiderabile mihi germen? rapuit Orcus,
Rapuit: vigentem vero florem pulvis fœdavit.

At te ſupplex precor, terra omnium nutrix, illam omnibus flebilem
Quietè tuo ſinu, ô Matér amplèctere.

139. *In Senem.*

Incerti.

Sexagenarius Dionyſius hîc jaceo
Tarſenſis, qui uxorem non duxi; utinam verò neque pater.

140. JULIANI *Ægyptii.*

Ipſam Thiodaten pictor. utinam autem ab arte
Aberrâſſet, & oblivionem dediſſet flentibus.

141. SAPPHUS.

Timadis hic cinis, quam ante nuptias mortuam
Excepit Proſerpinæ niger thalamus
Quâ etiam defunctâ, omnes recenter acuto ferro
Æquales amabilem capitis depoſuere comam.

142. Incerti.

Videſne Imaginem Caſſiæ illius prudentis?
Licet mortua ſit, virtutibus innoteſcit;
Animæ forma potius, quam corporis.

143. CALLIMACHI.

Crethida fecundo ore, doctam pulchrè ludere,
Quærunt Samiorum ſæpe filiæ,
Dulciſſimam lanificii ſociam, ſemper loquacem,
illa v. dormit
Hic omnibus ſomnum debitum.

144. *In Servum.*

DIOSCORIDIS.

Servus ego, ſanè Servus, libero autem me in tumulo,
Here Timanthes, tuum poſuiſti alumnum.
Felicem, innoxiam producas vitam, ſin præ ſenectute
Ad me veneris, tuus ego, Here, & in orco.

145. *In Hectorem & Ajacem.*

LEONTII.

Hector Ajaci enſem dedit, Hectori verò Ajax
Balteum. utriuſque gratia fatalis.

146. *In Heroas.*

Incerti.

Terit & petram longum tempus, nec ferro
Parcit, at una omnia perdit falce;
Ut & Laertæ hunc tumulum, qui propè littus
Paulatim frigidis attenuatus diffluit à pluviis.
Nomen certè Herois ſemper recens. non enim carmina
Hebetare tempus (velit licet) poteſt.

147. ARCHIÆ.

Hectore quidem ſimul Troja occidit, nec amplius manus
Sublatas oppoſuit Danais irruentibus.
Pella autem cum Alexandro ſimul periit, patriæ itaque
Hominibus, non patriis viri inſignimur.

148. Incerti.

Theſſalus Hippocrates, Cous genere, hic jacet
Phœbi à ſtirpe immortalis genitus
Plurima Tropæa in morbos qui erexit, armis ſanitatis
Famam nactus magnam, non ſorte ſed arte.

149. *In Aucupem.*

ISIDORI.

Viſco & calamis ab aere ipſum *ſe* pavit
Eumelus, tenuiter, at cum libertate:
Nunquam vero alienam oſculatus eſt manum ventris gratiâ.
Hoc delicias illi, hoc attulit lætitiam.
Ter autem triceſimum cum vixiſſet *ad* annum hic dormit
Liberis poſtquam reliquiſſet viſcum & pinnas & calamos.

150. PLATONIS.

Naufragi ſepulchrum ſum, quod verò è regione eſt Agricolæ,
Adeo mari & terræ communis ſubeſt Orcus.

151. CALLIMACHI.

Utinam nunquam extitiſſent celeres naves: non enim nos
Filium Dioclidis Zopolin gemibundi ploràſſemus.
Nunc verò ille quidem in mari alicubi fertur mortuus, loco autem illius,
Nomen & inane monumentum prætèrimus.

152. Ejuſ

152. Ejuſdem.

Naxius non in terra occidit Lycus, at in Ponto
Navem ſimul & animam vidit pereuntem
Mercator ab Ægina quando navigabat, & ille ſanè in mari
Mortuus, ego verò fruſtra nomen tumulus habens
Nuncio veriſſimum hocce verbum, fuge in mari
Verſari Hædis navita occidentibus.

153. PHACELLI.

Fuge marina opera, boum verò *manum* injice ſtivæ
Si modo tibi dulce *eſt* longæ fines videre vitæ;
In terrâ enim ineſt longa vita, in mari verò nullatenus
Facile *eſt* canum hominis intueri caput.

154. CALLIMACHI.

Duodecennem filium pater depoſuit Philippus
Hîc, magnam ſpem, Nicotelem.

155. Ejuſ-

155. Ejusdem.

Matutini Menalippum sepeliebamus, sole autem
Occidente Basilo mortua est virgo
Suâ manu; vivere enim, fratre in ignem imposito
Non sustinuit: duplex vero domus conspexit malum
Patris Aristippi. mœsto vultu erat autem Cyrene
Tota, prole-felicium viduam conspicata domum.

156. *In Orphea.*

ANTIPATRI.

Non amplius delinitas, Orpheu, quercus, non amplius saxa
Duces, non ferarum liberos greges,
Non amplius sopies ventorum fremitum, non grandinem,
Non nivis tractus, non strepens mare.
Periisti enim: te verò multùm defleverunt filiæ
Mnemosynes, mater verò præ aliis Calliope.
Quid defunctis ingemimus natis, cum defendere
Liberis orcum ne quidem diis potestas *sit* ?

157. *In Archilochum.*

JULIANI.

Monumentum hoc Archilochi maritimum, qui olim amaram
Musam viperino primus tinxit felle
Sanguine-fœdato Helicone illo miti: novit Lycambes
Lugens trium nexos laqueos filiarum.
Tacitè autem præteri viator, ne forte hujus
Irrites tumulo crabrones insidentes.

158. *In Euripiden.*

IONIS.

Non hoc tuum est monumentum, Euripide, at tu hujus;
Tuâ enim gloriâ monumentum hoc ornatur.

159. *In Eundem.*

Monumentum quidem Hellas tota Euripidis, ossa verò tenet
Terrâ Macedonia, ibi enim cepit finem vitæ.
Patria autem Helladis Hellas, Athenæ; plurimum v. Musas
Cum oblectâsset, à multis etiam laudem habet.

160. *In Sophoclem.*

SIMONIDIS.

Placidè ſuper tumulum Sophoclis, placidè hedera
Serpas, virides effundens comas;
Et folium undique floreat roſæ, atque amans racinorum
Vitis, humidos circum palmites fundens,
Ob doctrinam ſapientem: quam mellitus ille
Elaboravit Muſas inter & Gratias.

161. *In Anacreontem.*

ANTIPATRI *Sidonii.*

Floreat quatuor corymbos habens, Anacreon, circum te hedera,
Molliaque pratorum purpureorum folia;
Fontes autem albi ſursùm exprimantur lactis;
Suave-olenſque è terrâ dulce fundatur vinum.
Ut etiam tibi ciniſque & oſſa voluptatem percipiant
Si quidem ulla mortuis accedit lætitia.

162. *In ſuum Patrem.*

CALLIMACHI.

Quicunque meum ad tumulum fers pedem,
Callimachi me
Scito Cyrenæi filiumque & genitorem.
Noſcas ambos licet: hic quidem olim patriæ armorum
Dux fuit, ille verò cecinit majora invidiâ.
Nec indigneris: Muſæ enim quoſcunque viderunt lumine pueros,
Uſque dum vita manet, canos non abjecerunt amicos.

163. *In Paſtores.*

LEONIDÆ.

Paſtores, qui hoc montis dorſum pererratis
Capras & lanigeras ineuntes oves,
Clitagoræ (per terram) parvam gratiam at benignam
Impendite, infernam propter Proſerpinam,
Balent oves mihi, in impolita verò Paſtor
Petrâ fiſtulâ-canat placidè paſcentibus *ovibus.*
Vere autem primo, pratenſi flore decerpto
Ruſticus coronet tumulum meum ſerto.
Et aliquis ab agnino imbuatur lacte,
Ovis emulctile uber ſuſtinens,
Baſim humectans ſepulchri. ſunt mortuorum,
Sunt alternæ & inter defunctos gratiæ.

164. MY-

164. MYRINI.

Thyrſis paganus, qui Nympharum oves paſcit,
Thyrſis, qui modulatur Panis par fiſtulæ,
Meridianus Vini-potor umbroſa ſub hac pinu dormit.
Servat autem ipſe ſumpto greges pedo Amor.
O Nymphæ, Nymphæ excitate in-lupos audacem
Paſtorem, ne ferarum præda fiat Amor.

165. *In Pauperem.*

CALLIMACHI.

Habui è tenui *re* modicum victum, nec quicquam mali
Faciens, nec injuriâ afficiens quenquam, terra alma
Micylus. Siquid pravum approbavi, neque tu levis
Sis, neque alii Dii, qui me habetis.

166. *In Thaletem.*

ANTIPATRI.

Certè quidèm parvum monumentum, gloriam vero ad cœlum uſque extenſam
Sapientiſſimi hujus Thaletis vide.

167. Incerti.

Filio pater hoc ſepulchrum *erexit*, contra v. fuiſſet æquum,
Erat verò juſtitiâ livor velocior.

168. *In Heraclitum.*

DIOGENIS *Laertii.*

Heraclitus ego *ſum*: quid me obtrectatis, ô indocti?
Non vobis laboravi, at me intelligentibus.
Unus mihi vir, ſexcenti. Innumeri autem
Nemo: hæc eloquor etiam apud Proſerpinam.

169. *In Diogenem.*

ANTIPATRI.

Baculus, & pera, & duplex veſtis Philoſophi
Diogenis, vitæ onus leviſſimum.

170. *In Heraclitum.*

CALLIMACHI.

Nunciavit quiſpiam, Heraclite, tuam mortem, & ad lacrymas me
Adegit: recordatus autem ſum quoties uterque
Solem in confabulatione condidimus, at tu quidem alicubi,

Hoſpes

Hospes Halicarnassensis, pridèm pridem cinis:
Tuæ vero vivunt Lusciniæ, quibus ille omnium
Raptor Pluto non manum injiciet.

171. *In Epictetum.*

LEONIDÆ.

Servus Epictetus fui, & corpore mancus;
Et paupertate Irus, & amicus immortalibus *Diis.*

172. CALLIMACHI.

Locutus, Phœbe vale, Cleombrotus ille Ambraciota
Desiluit ab alto muro in mare,
Nullius morte digni conscius sceleris, sed Platonis
Uno de Anima scripto perlecto.

173. *In Obtrectatores.*

Incerti.

Non inscitus scripsit Cimon hæc: omni imminet operi
Momus, quem nequidem Heros Dædalus aufugit.

174. *In Myronis Bovem.*

JULIANI.

Bubulce, quo procurrere me cogis, desine pungere,
Non enim mihi ars etiam hoc dedit habendum.

175. *In Tantalum.*

GALLI.

Hic pristinus beatorum conviva; hic qui ventrem
Sæpe nectareo impleverat potu,
Jam guttam mortalem desiderat: invidus verò
Humor semper labio est inferior.
Bibe, dicit sculptura, & mysteria disce silentii.
Linguâ prompti hoc modo punimur.

176. *In duodecim Labores Herculis.*

PHILIPPI.

Perdidi Nemeæ feram immensam, perdidi autem Hydram,
Et Taurum, capri verò undique perfregi maxillam,
Baltheo detracto, equos Diomedis abstuli,
Aurea mala cum fregeram, Geryonem cepi;
Augeam didici, cerva non aufugit, occidi aves,
Cerberum abduxi, Ipse Olympum teneo.

177. *In*

177. *In Statuam Niobes.*

E viva me Dii fecerunt lapidem, ex lapide autem
Vivam Praxiteles denuò finxit.

178. *In Echo.*

LUCIANI, *hi verò,* ARCHIÆ.

Echo ſcopulos habitantem vides, amice, Panis ſociam
Repercuſſum ſonum rurſus quæ edet,
Omnium vocum loquacem imaginem, paſtoribus dulcem
Ludicrum. Quæcunque dicis, totidem audiens abi.

179. *In Statuam Veneris Cnidiæ.*

Ejuſdem.

Tibi formæ ſuſpendi tuæ perpulchram imaginem,
Cypri, tuâ formâ potius nihil habens.

180. *In Armatam Venerem Spartæ.*

JULIANI.

Pallas Cythercam armatam dixit conſpicata,
Cypri, vin' ita ad judicium eamus?

Illa

Illa verò molle cum risisset, quid mihi clypeum
adversum tollere?
Si nuda vinco, quî cum arma sumpsero.

181. *In Statuam Mercurii.*

XENOCRATIS.

Mercurio ligneo quidam supplicavit, & lignum
erat,
Dein ipsum sublatum humi jecit, ab hoc vero
aurum
Effluxit fracto; contumelia præbuit sæpe lucrum.

182.

*In Statuam Junonis Herculi mammam
moventem.*

Ipsam Novercam finxit: quapropter mammam
Ad nothum faber non addidit lac.

183. *In Statuam Nemesis.*

Nemesis prædicit cubito frænoque,
Neque immoderatum quid facere, neque effrænia loqui.

184. *In*

184,

In Imaginem Galeni, Magni Medici.

Erat tempus, cum terra homines per te, Galene,
Accepit quidem mortales, eduxit verò immortales,
Viduæ erant autem domus multum plorati Acherontis,
Tuâ Pæoniâ manu.

185. *In Statuam Temporis.*

POSIDIPPI.

Quis, unde faber? Sicyonius. nomen vero quis?
Lysippus. Tu autem, quis? Tempus omnia domans.
Quare vero summis *pedibus* incedis? semper roto. quid v. alas
Pedibus habes geminas? volo ventis sublatum.
Manu verò dextra quid fers novaculam? viris documentum
Acie omni me acutius esse,
Coma verò, quid in fronte? ut obvio prehendar.
Per Jovem partes *capitis* aversæ quapropter calvæ sunt?
Semel enim alatis prætermissum me pedibus

Nemo

Nemo quantumvis cupidus reprehendet.
Tale me Artifex formavit, vestrî gratiâ
Hospes, & in vestibulis posuit documentum.

186. *In Lavacrum.*

Aut talis Cythereram peperit aqua, aut Cytherea
Talem reddidit aquam, suam cutem lavando.

187. *In alterum Balneum parvum.*

Ne fastidias parva, Gratia sequitur parva.
Parvus & Veneris fuit puer amor.

188. CYRI.

Cypris cum Gratiis & filio aureis-instructo jaculis
Cum hîc lavisset, mercedem dedit Gratiam.

189. *In Hospitium.*

Civis mihi, & peregrinus, semper amicus: non enim exquirere
Quis, unde, aut quibus *ortus es*, est hospitalitatis.

190. *A Naufragis.*

LUCIANI.

Glauco, & Nereo, & Ino, & Melicertæ
Et profundo Saturni filio, & Samothracibus Diis
Servatus è Pelago Lucillius, hîc tonsus sum
Crines capitis, aliud enim nihil habeo.

191. *In Zenophilam.*

MELEAGRI.

Dulce melos per Pana Arcadem fistulâ canis,
Zenophila canora, dulce quiddam sonas melos.
Quo te fugiam? undique me circumeunt Amores,
Et ne tantillum respirare quidem sinunt tempus.
Aut enim mihi forma incutit amorem, aut rursus Musa
Aut gratia, aut, quid dicam? omninò igne uror.

192. LUCILLII.

Aut amare, dele, Cupido, prorsus, aut amari
Adjunge: ut vel solvas desiderium vel misceas.

193. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, ſeneſcimus? non prædixi
Aderunt citò diſſolutrices amoris?
Nunc rugæ, & capilli cani, & corpus lacerum
Et os priores non ampliùs gerens gratias.
Numquis te, ſuperba, accedit, aut adulans
Supplicat? ut ſepulchrum jam te præterimus.

Ejuſdem.

Mitto tibi Rhodoclea hanc corollam, floribus plexam
Meis ipſius decerptis manibus
Eſt Lilium, Roſaque clauſa, humidaque Anemone
Et Narciſſus mollis, & purperea Viola,
His redimita, deſine ſuperba eſſe,
Flores, & defloreſcis & tu, & Corolla.

194. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illâ
Se habiturum nec amicum potiorem nec amicam.
Juravit; atqui vera dicunt, quæ in amore *fiunt*
Juramenta non penetrare aures ad immortalium:
Nunc Ille quidem alius planè accenditur igne, miſeræ autem

Nymphæ,

Nymphæ, ut Megarensium, nec ratio nec numerus.

195. JULIANI *Ægyptii.*

Coronam nectens aliquando inveni
Inter rosas Amorem,
Et alis prehensum
Demersi in vinum.
Sumptum autem ebibi illum,
Et nunc intra membra mea
Alis titillat.

196. RUFI *Domestici.*

Omnia tui amo, solum vero tuum judicio cassum oculum
Odi, odiosis hominibus oblectatum.

197. [redacted] Donarium *Laidis.*

PLATONIS.

Quæ insolenter risi per Græciam, quæ amantium
Examen ad fores Lais habui juvenum,
Paphiæ speculum *suspendo*, quoniam talis quidem videri
Non volo, qualis verò eram olim non possum.

198. *Quæ*

[illegible]

[illegible] Hercule inter Divos [illegible]

[illegible] remune-[illegible]
[illegible] labor immen-[illegible]
[illegible] circulum [illegible]

[illegible]

[illegible] virum [illegible]
[illegible] ille vir, amicus licet [illegible]
[illegible] & damno,
[illegible] habens, hujus [illegible]
[illegible] gratia [illegible]
[illegible] maris cani.
[illegible] segetem [illegible]
[illegible] beneficium vicis-[illegible]
[illegible] improbi mentem : si [illegible]
[illegible] est amicitia.

At probi plurimùm fruuntur beneficio accepto,
Memoriamque habent beneficiorum, & gratiam posteà.
Nunquam malum virum amicum fac sodalem,
Sed semper fuge tanquam malum portum.
Multi sanè potûs & cibi sunt amici;
In seria autem re pauciores.

200.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
Omnisque vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitias quidem dæmon etiam improbissimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Insolentiam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus est locum nullum positurus.
Parit sanè satietas insolentiam, cùm improbum opes sequuntur
Hominem, & cui non mens integra sit.
Ne unquam quidem paupertatem animo pestiferam viro iratus,
Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.

 Nunquam,

198.

Quæ diceret verba Juno Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulchram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules, quoniam labor immenſam gloriam
Viris novit afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. *Decerpta ex Theognide.*

Nemo hominum perſuadeat *te* malum virum amare
Cyrne: quid prodeſt ille vir, amicus licet ſit?
Neque te è moleſto labore eripiet & damno,
Neque quidem boni *quicquam* habens, hujus *te* participem vult.
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Idem ac ſerere pontum maris cani.
Neque enim pontum ſerens denſam ſegetem metas licet,
[illegible]e malis benefaciens, beneficium viciſ[illegible]cceperis.
[illegible] enim habent improbi mentem: ſi [illegible]num deliqueris,
[illegible]um omnium effuſa eſt amicitia.

At

At probi plurimùm fruuntur beneficio accepto,
Memoriamque habent beneficiorum, & gratiam postea.
Nunquam malum virum amicum fac sodalem,
Sed semper fuge tanquam malum portum.
Multi sanè potûs & cibi sunt amici;
In seria autem re pauciores.

200.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
Omnisque vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitias quidem dæmon etiam improbissimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Insolentiam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus est locum nullum positurus.
Parit sanè satietas insolentiam, cùm improbum opes sequuntur
Hominem, & cui non mens integra sit.
Ne unquam quidem paupertatem animo pestiferam viro iratus,
Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs aliis:
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.

198.

Quæ diceret verba Juno Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulchram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules, quoniam labor immenſam gloriam
Viris novit afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. *Decerpta ex Theognide.*

Nemo hominum perſuadeat *te* malum virum amare
Cyrne: quid prodeſt ille vir, amicus licet ſit?
Neque te è moleſto labore eripiet & damno,
Neque quidem boni *quicquam* habens, hujus *te* participem vult.
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Idem ac ſerere pontum maris cani.
Neque enim pontum ſerens denſam ſegetem metas licet,
Neque malis benefaciens, beneficium viciſſim acceperis.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſi verò unum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa eſt amicitia.

At

At probi plurimùm fruuntur beneficio accepto,
Memoriamque habent beneficiorum, & gratiam postea.
Nunquam malum virum amicum fac sodalem,
Sed semper fuge tanquam malum portum.
Multi sanè potûs & cibi sunt amici;
In seria autem re pauciores.

200.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
Omnisque vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitias quidem dæmon etiam improbissimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Insolentiam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus est locum nullum positurus.
Parit sanè satietas insolentiam, cùm improbum opes sequuntur
Hominem, & cui non mens integra sit.
Ne unquam quidem paupertatem animo pestiferam viro iratus,
Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.

198.

Quæ diceret verba Juno Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulchram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules, quoniam labor immenſam gloriam
Viris novit afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. *Decerpta ex Theognide.*

Nemo hominum perſuadeat *te* malum virum amare
Cyrne: quid prodeſt ille vir, amicus licet ſit?
Neque te è moleſto labore eripiet & damno,
Neque quidem boni *quicquam* habens, hujus *te* participem vult.
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Idem ac ſerere pontum maris cani.
Neque enim pontum ſerens denſam ſegetem metas licet,
Neque malis benefaciens, beneficium viciſſim acceperis.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſi verò unum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa eſt amicitia.

At

At probi plurimùm fruuntur beneficio accepto,
Memoriamque habent beneficiorum, & gratiam posteà.
Nunquam malum virum amicum fac sodalem,
Sed semper fuge tanquam malum portum.
Multi sanè potûs & cibi sunt amici;
In seria autem re pauciores.

200.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
Omnisque vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitias quidem dæmon etiam improbissimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Insolentiam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus est locum nullum positurus.
Parit sanè satietas insolentiam, cùm improbum opes sequuntur
Hominem, & cui non mens integra sit.
Ne unquam quidem paupertatem animo pestiferam viro iratus,
Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.

193. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, ſeneſcimus? non prædixi
 Adeunt citò diſſolutrices amoris?
Nunc rugæ, & capilli cani, & corpus lacerum
 Et os priores non amplius gerens gratias.
Numquis te, ſuperba, accedit, aut adulans
 Supplicat? ut ſepulchrum jam te prætcerimus.

Ejuſdem.

Mitto tibi Rhodoclea hanc corollam, floribus plexam
 Meis ipſius decerptis manibus
Eſt Lilium, Roſaque clauſa, humidaque Anemone
 Et Narciſſus mollis, & purperea Viola,
His redimita, deſine ſuperba eſſe,
 Flores, & defloreſcis & tu, & Corolla.

194. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illâ
 Se habiturum nec amicum potiorem nec amicam.
Juravit; atqui vera dicunt, quæ in amore *fiunt*
 Juramenta non penetrare aures ad immortalium:
Nunc Ille quidem alius planè accenditur igne, miſeræ autem

Nymphæ,

Nymphæ, ut Megarensium, nec ratio nec numerus.

195. JULIANI *Ægyptii.*

Coronam nectens aliquando inveni
Inter rosas Amorem,
Et alis prehensum
Demersi in vinum.
Sumptum autem ebibi illum,
Et nunc intra membra mea
Alis titillat.

196. RUFI *Domestici.*

Omnia tui amo, solum vero tuum judicio cassum oculum
Odi, odiosis hominibus oblectatum.

197. ~~[illegible]~~ Donarium *Laidis.*
PLATONIS.

Quæ insolenter risi per Græciam, quæ amantium
Examen ad fores Lais habui juvenum,
Paphiæ speculum *suspendo*, quoniam talis quidem videri
Non volo, qualis verò eram olim non possum.

198. *Quæ*

198.

Quæ diceret verba Juno Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulchram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules, quoniam labor immenſam gloriam
Viris novit afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. *Decerpta ex Theognide.*

Nemo hominum perſuadeat *te* malum virum amare
Cyrne: quid prodeſt ille vir, amicus licet ſit?
Neque te è moleſto labore eripiet & damno,
Neque quidem boni *quicquam* habens, hujus *te* participem vult.
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Idem ac ſerere pontum maris cani.
Neque enim pontum ſerens denſam ſegetem metas licet,
Neque malis benefaciens, beneficium viciſſim acceperis.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſi verò unum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa eſt amicitia.

At

At probi plurimùm fruuntur beneficio accepto,
Memoriamque habent beneficiorum, & gratiam posteà.
Nunquam malum virum amicum fac sodalem,
Sed semper fuge tanquam malum portum.
Multi sanè potûs & cibi sunt amici;
In seria autem re pauciores.

200.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
Omnisque vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitias quidem dæmon etiam improbissimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Insolentiam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus est locum nullum positurùs.
Parit sanè satietas insolentiam, cùm improbum opes sequuntur
Hominem, & cui non mens integra sit.
Ne unquam quidem paupertatem animo pestiferam viro iratus,
Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.

Nunquam, Cyrne, eloquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum quid nox & dies viro perficit.

201.

Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrne, & equos
Generosos, & quisque vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non gravatur
Generosus vir, si ei pecunias multas dederit.
Nulla *fœmina* mali viri recusat esse uxor
Divitis; sed divitem vult pro bono.
Opes quidem æstimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miscuerunt genus.

202.

Opes verò cui à Jove & cum justitia viro fuerint,
Et integrè semper ac stabile permanent:
Si verò injustè præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, sive jurejurando, præter justum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur: in fine verò
Rursum est damnum. Deorum enim superior est mens.

203.

203.

Divitiarum autem nullus *est* finis certus hominibus:
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quisnam saturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus sunt amentia.

204.

Mali, non prorsus mali ex utero nati sunt;
Sed cum viris malis jungentes amicitiam.
Factáque improba didici, & verba maledica, & contumeliam,
Sperans illos omnia dicere vera.

205.

Multi quidem divites sunt mali, boni autem sunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem stabile *est* semper;
Opes verò hominum nunc hic nunc ille habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum semper,
Bonóque est animo ínque bonis positus, ínq; malis.

Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Insipiens malitiam non potest continere.

206.

Nil nimis festina: tempus in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe vero ad gloriam
Festinat vir lucrum quærens; quem fortuna
Propensa in magnum delictum protrudit:
Et eum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse,
Facile; quæ vero sint utilia, ea mala *esse*.

207.

O improba paupertas! cur manes differendo ad alium
Virum ire? cúrque me non volentem ama?
Quid abi & domum aliam accede, neque cum nobis
Semper miseræ hujus vitæ sis particeps.

208.

Opinio quidem hominibus malum magnum *est*: experientia autem optimum:
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

209.

Neque malis ægrotans ange mentem, neque bonis
Oblectatus sis repentè, antequam finem extremum videris.

210.

Ignavis verò benefacienti duo *sunt* mala : nam & *se* suis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*.

211.

Ne unquam laudaveris priusquam noveris virum clarè,
Ingenium, & modum, & mores qualis sit.
Multi sanè fucatos subdolos mores habentes,
Occultant induti animum diurnum :
Horum vero indicat omnium tempus mores cujusque.
Etenim ego mentem longè jam extra perrexi ;
Prævenísque laudans, priusquam tuos per omnia didicissem
Mores : nunc autem jam, navis velut, longè discedo.

212.

Timagora, multorum ingenium à longè inſpicienti
Cognoſcere difficile, etiamſi ſit ſapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem perniciosâ paupertate.

213.

Spes inter homines ſola dea bona eſt:
Alii vero *dii* ad Olympum *nobis* relictis, abierunt.
Abiit quidem Fides magna dea, abiítque virorum
Temperantia; Charitéſque, ô amice, terram reliquerunt.
Juramentáque non ampliùs fida inter homines *ſunt* juſta,
Neque deos ullus veneratur immortales.
Piorum verò virorum genus periit, neque jura
Ampliùs cognoſcunt, neque ſanè pietatem:
Sed donec quis vivit & videt lumen ſolis,
Pius exiſtens erga deos, ſpem expectet:
Precetur verò deos, & ſplendidas coxas adolens,
Speíque primæ & ultimæ ſacrificet:
Conſiderétque injuſtorum virorum obliquum ſermonem ſemper,
Qui deos immortales nihil reverentes,

Semper

Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus signa ponentes.

214.

Nullus pretium redemptionis dans mortem fugerit, neque gravem
Adversitatem, nisi fatum finem imposuerit:
Neque tristitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis, si velit, effugiat.

215. MENANDRI.

Si lachrymæ nobis malorum essent medicina,
Semperque qui flevit ab ægritudine cessabat,
Mutaremus lachrymas dato auro:
Nunc autem non advertunt res, neque respiciunt
Ad has, Domine, sed eâdem viâ
Sive plores, sive non ibunt.
Quid igitur plus agimus? nihil: dolor tamen
Habet, ut arbores fructum, lachrymas.

216. *In Lyram.*

ANACREONTIS TEII Odæ quædam.

Volo dicere Atridas,
Volo autem Cadmum canere,
Barbitus verò chordis
Amorem ſolum ſonat.
Mutabam nervos nuper,
Et lyram omnem.
Et ego quidem cecini labores
Herculis: Lyra verò
Amores reſonabat.
Valete cæterùm nobis
Heroes: Lyra enim
Solos Amores canit.

217. *In Amorem.*

Medio noctis olim tempore,
Vertitur ubi Urſa jam
Ad dextram Bootæ,
Hominumque genus omne
Jacet labore domitum,
Tunc Amor ſuperveniens mihi
Forium pulſabat vectes.
Quis, dixi, fores frangit?
Mea interturbabis ſomnia.
Amor verò, aperi, inquit,
Infans ſum, ne formida.
Madeo autem, & illunem
Per noctem vagatus ſum.

Miſertus

Misertus sum, his auditis;
Statimque accensa Lucerna,
Aperui, & puerum quidem
Inspicio, gestantem arcum,
Alasque, & pharetram.
Ad focum verò cum collocâssem,
Palmis manus illius
Refovebam, è capillis autem
Expressi humidam aquam.
Ille verò, simul frigus remisit,
Age, inquit, experiamur
Hunc arcum, siquid mihi jam
Læditur madefactus nervus.
Tendit verò, & me ferit
Medio jecore, ut œstrum,
Subvolat autem cachinnans,
Hospes verò dixit
Cornu illæsum quidem est,
Tu verò cor dolebis.

218. *Ad Se.*

Dicunt feminæ,
Anacreon, senex es.
Sumpto speculo, cerne
Comas quidem non superesse,
Nudam verò tibi frontem.
Ego autem, comæ quidem
Sive supersunt, seu abierunt
Non novi: hoc verò novi
Senem eò magis
Decere jocosius ludere,
Quô propior mors.

219. *In Amorem.*

Volo, volo amare.
Suasit Amor me amare;
At ego habens animum
Inconsultum, non parui.
Ille autem protinus, arcu sublato
Et aureâ pharetrâ,
Ad pugnam me provocabat.
Et ego, sumptâ in humeros
Loricâ, ut Achilles,
Et hastâ, & scuto,
Pugnabam cum Amore.
Misit, ego verò evasi.
Ut autem non amplius habuit sagittas,
Indignabatur, dein ipsum se
Emisit pro sagitta.
Medius autem cor mihi
Subiit, & me solvit.
Frustrà verò habeo scutum;
Quid enim objicerem extra
Pugnâ intus me occupante.

220. *In Amorem.*

Musæ Amorem
Vinctum corollis
Pulchritudini tradiderunt.
Et nunc Cytherea
Quærit, redemptionis pretium ferens,
Quò liberaret Amorem.

Si

Si vero redemerit quis illum,
Non exit, manebit vero:
Servire edoctus est.

221. *In Amorem.*

Amor olim inter rosas
Dormientem apem
Non advertit, sed vulneratus erat.
Digitum verò morsus
Manûs, ululavit,
Cursu autem & pennis alatus
Ad formosam Cythereum,
Perii, Mater, dixit,
Perii, & morior.
Serpens me percussit parvus,
Alatus, quem vocant
Apem agricolæ.
Illa verò dixit, si aculeus
Dolet ille apis,
Quantum, videtur tibi, laborant
Amor, quotquot tu feris?

222. *In Ver.*

En ut veris adventu
Gratiæ rosis abundant!
En ut fluctus maris
Mollitur serenitate!
En ut anas urinatur!
En ut grus remeat!
Purè autem effulsit Titan.

Nubium umbræ agitantur.
Mortalium vero fulserunt labores.
Frugibus terra germinat.
Fructus olivæ exserit se.
Bromii coronatur humor:
Per folia, per ramos
Deprimens floruit fructus.

223. *In Cicadam.*

Beatum prædicamus te, Cicada,
Quod summas in arbores
Exiguo rore hausto
Rex tanquam, canis.
Tua enim sunt illa omnia,
Quotcunque spectas in agris,
Et quotcunque afferunt horæ.
Tu verò chara *es* agricolis,
Nullatenus quicquam lædens:
Tu verò culta mortalibus,
Æstatis dulcis propheta.
Amant quidem te Musæ,
Amat quoque Phœbus ipse,
Canorámque dedit vocem:
Senectus autem non te terit,
Prudens, terrigena, cantûs amans,
Doloris expers, sanguinis & carnis expers.
Propè es diis similis.

224. *In Amorem.*

Moleſtum non amare,
Moleſtum verò & amare:
Moleſtius verò omnium
Fruſtrari amantem.
Genus nihil ad amorem,
Ingenium, mores calcantur.
Solum argentum ſpectant.
Pereat primus ille
Qui argentum amavit
Ob hoc non frater,
Ob hoc, non parentes.
Bella, cædes hujus causâ.
Quodque pejus, perimus
Propter hoc amatores.

225. *Amor Fugitivus.*

MOSCHI.

Venus amorem filium altùm inclamabat, i. *alta clamans, dicebat,*
Si quis in triviis vagantem vidit amorem,
Fugitivus meus eſt: index munus habebit.
Eſt autem puer ille inſignis: inter viginti alios cognoveris ipſum.
Corpore non albus, verùm igni ſimilis: oculi ipſius
Acres & flammei. mala mens, dulcia verba:
Non enim idem ſentit & loquitur, ut mel, vox eſt:
Sed cum iraſcitur, mens eſt immitis fraudulenta,

Nihil veri dicens: dolosus puer, crudelia ludit.
Pulchrè capillatum *est illi* caput, habet autem protervam faciem.
Exiguæ quidem illius sunt manus, sed procul jaculatur:
Jaculatur usque ad Acherontem, & inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta est:
Et volucris sicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros & mulieres, visceribus autem insidet.
Arcum habet valdè exiguum, super arcu verò sagittam:
Exigua illi sagitta, at in cœlum usque fertur,
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem sunt,
Amarulentæ arundines, quibus sæpe etiam me sauciat.
Omnia sunt crudelia, omnia: multo verò magis quæ ipsi est.
Parva fax Solem ipsum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miserearis.
Et si quando flentem videris, cave ne te fallat:
Etiam si riserit, tu attrahe ipsum: atque si voluerit te osculari,
Fuge: malum est osculum, ipsa labra sunt venenum.
Si verò dixerit, cape hæc, dono tibi quæcunq; mihi sunt arma,
Ne quicquam attigeris: fallacia dona *sunt*; igne enim omnia tincta sunt.

226. *Aurea Carmina* PYTHAGORÆ.

Primùm deos immortales, ut lege ordinatum est,
Cole; & jusjurandum obſerva: deinde heroas præclaros,
Et inferos dæmonas venerare, legitima *eis ſacra* faciens:
Parenteſque honora, & qui genere tibi proximi ſunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quiſquis *eſt* optimus.
Lenibus cede verbis factíſque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ,
Quoad poteris: potentia enim prope neceſſitatem habitat.
Hæc quidem ſic teneas. Cæterum his ſuperior eſſe aſſueſce,
Ventre quidem primum, & ſomno, & libidine,
Et iracundiâ. Turpe verò quippiam nunquam facies nec cum alio,
Nec tecum: ſed omnium maximè teipſum reverere.
Deinde juſtitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconſideratè te in ulla re gerere aſſueſce;
Sed nôris quòd omnibus fato deſtinatum ſit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri ſolent, aliàs perdi.
Quáſque divinâ ſorte homines calamitates habent,

Earum

Earum quamcunque portionem habes, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic verò cogita;
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò inter homines tam mali quàm boni sermones
Incidunt: quibus neque exterrearis, neque sinas
Te dimoveri *ab instituto*. Mendacii verò si quid dicatur,
Leniter sustine. Quòd autem *nunc* dicam, per omnia perficito.
Nemo tibi neque verbis neque factis persuadeat,
Ut facias dicásve quod tibi non sit commodum.
Consulta ante opus, ut ne stulta *indè* existant.
Stolidi utique est viri & facere & dicere inconsiderata.
Verùm ea perage, quæ te postea non molestent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; sed disce
Quæcunque opus est: atque ita jucundissimam vitam transiges.
Neque sanitatem, quæ corpori debetur, neglectui habere oportet,
Sed modum in potu, cibo & exercitiis
Adhibere: modum autem voco id, quod tibi dolorem non pariat.
Sed assuesce victum habere purum, non deliciosum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Nec sumptus importunè facias, velut honesti ignarus;
Nec illiberalis sis: modus quippe in omnibus optimus.
Fac

Fac ea quæ tibi non noceant: & ante opus delibera.
Neque ſomnum mollibus oculis admittas,
Priuſquam diurnorum operum ſingula ter *animo* percurras:
Ubi tranſilii? quid feci? quid mihi, cum oportet, non peractum eſt?
Exorſus autem à primo percenſe: & deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpare; bonis verò, delectare.
Hæc elabora; hæc meditare; hæc te amare oportet:
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent,
Ita certè per eum qui animæ noſtræ tribuit quaternum
Fontem perennis naturæ. Cæterùm ad opus accede,
Deos ut *id* perficiant precatus. Hæc adeptus,
Cognoſces & immortalium deorum & mortalium hominum
Conſiſtentiam, quâ & tranſeunt ſingula, & continentur.
Cognoſces, quà fas eſt, naturam in omni re ſimilem:
Ut neque ſperes non ſperanda, neque quicquam *te* lateat:
Cognoſces quoque homines ſuâ ſponte accerſita mala habere.
Miſeri, qui bona cùm prope ſunt, non inſpiciunt,
Neque audiunt. Malorum verò ſolutionem pauci intelligunt.
Talis ſors hominum lædit mentes: illi verò cylindris

Aliàs alio feruntur, infinita habentes malà.
Triſtis enim comes lis latenter nocet
Congenita; quam non decet accerſere, ſed cedendo fugere.
Jupiter pater, aut multis omnes ſolveres malis,
Aut omnibus, quali fortunâ ſint uſuri, monſtrares.
Sed tu confide; quandoquidem divinum eſt mortalibus genus,
Quibus ſancta proferens natura oſtendit ſingula.
Quorum ſiqua tibi portio eſt, tenebis quæ te jubeo,
Medelâ adhibitâ, & animam ab iſtis ærumnis liberabis,
Sed abſtine eduliis quæ diximus, cùm in purgationibus
Tum in animæ ſolutione dijudicans: & ſingula conſidera,
Aurigâ ſupernè conſtitutâ optimâ ratione.
Quòd ſi relicto corpore ad liberum æthera perveneris
Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec ampliùs mortalis.

227. *Epitaphium Adonidis.*

BIONIS SMYRNEI.

Lamentor Adonidem: interiit pulcher Adonis.
Periit pulcher Adonis, adlamentantur amores.
Ne ampliùs purpureis in veſtibus dormias, Venus:
Surge miſera pullata & plange

Pectora,

Pectora, & dic omnibus, periit pulcher Adônis.
Lamentor Adonidem: adlamentantur amores.
Formosus Adônis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percussus, & Venerem dolore afficit
Tenuiter spirans: ater verò cruor manat
Niveam per carnem: sub superciliis autem oculi torpent,
Et rosa, *i. roseus color* labrorum fugit: unáque cum illo
Moritur & osculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem osculum, etiam non ampliùs viventis, gratum est:
Sed Adônis non sentit quòd ipsum morientem osculata est.
Lamentor Adonidem: adlamentantur amores.
Atrox vulnus habet in femore Adônis:
Majus autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum & chari canes ululârunt,
Et Nymphæ plorant Oreades: ipsáque Venus,
Solutis capillis, per saltus errat
Lugubris, incompta, nudis pedibus: & rubi ipsam
Incedentem infestant, ac sacrum sanguinem carpunt.
Acuta autem voce éjulans, per longas valles fertur,
Assyrium maritum clamore requirens, & puerum vocans.

At circa ipsius umbilicum ater ſanguis altè erumpebat,
Et à femore pectus cruentabatur: coſtarum autem loca
Nivea priùs Adonidi rubebant.
Ah ah Venus! adlamentantur amores.
Amiſit pulchrum illum virum, unáque ſacram formam amiſit.
Nam, dum vixit Adônis, Veneri præclara forma *fuit:*
Mortua autem cum Adonide eſt & forma Veneris; hei hei!
Montes omnes & quercus dicunt, ah Adôni!
Et fluvii deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubeſiunt; Venus verò
Per omnes colles & per urbem flebiliter canit.
Ah ah Venus! periit pulcher Adônis.
Echo occinuit cum clamore, periit pulcher Adônis.
Veneris dirum amorem quis non deploret? hei hei!
Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum ſanguinem in marceſcente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, mane Adôni,
Miſer mane Adôni, ut te poſtremum inveniam,
Ut te amplectar, & labra labris miſceam.
Expergiſcere pauliſper Adôni jàmq; poſtremò me oſculare:

Tantillùm

Tantillùm me osculare donec vivit osculum;
Donec ab anima in meum os & in meum jecur
Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem
exuxero,
Atque imbibero amorem: osculum autem hoc
asservabo,
Tanquam ipsum Adonidem, quando tu me infelix fugis;
Fugis longè Adoni, & abis ad Acherontem,
Et tristem regem & immitem: ego verò misera
Vivo, & dea sum, neque persequi possum.
Accipe Proserpina virum meum: nam tu es
Longè me potentior; &,quicquid pulchrum est,
ad te devolvitur.
Sum autem ego valde infelix, & inexhausto dolore conficior,
Deplorans Adonidem, quòd extinctus est, téq;
timeo.
Moreris, ô desideratissime: amor autem sicut
somnium mihi avolavit.
At Venus vidua est: & amores in domo inanes
sunt.
Tecum verò unà cestus periit: quid enim temerarie venabaris?
Cùm adeò pulcher esses, cum feris congredi
ausus es!
Sic lugebat Venus. Amores unà lugebant.
Væ væ Veneri! interiit pulcher Adonis.
Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum
Adônis
Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra
convertuntur in flores:
Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemónen.

Lamentor

Lamentor Adonidem: interiit pulcher Adonis.
Ne in ſylvis ampliùs virum deplora, ô Venus:
Eſt rectè inſtructus torus, eſt Adonidi torus paratus.
Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adonis;
Et, licèt mortuus, tamen pulcher eſt, pulcher mortuus, quaſi dormiens.
Depone *eum* & in mollibus veſtibus in quibus cubabat,
In quibus tecum per noctem ſacrum ſomnum capiebat,
In aurea culcitra: require Adônin, etiamſi triſti ſit adſpectu.
Depone *eum* inter coronas & flores: omnes cum eo,
Poſtquam ille mortuus eſt, omnes, *inquam*, flores etiam contabuerunt.
Riga autem ipſum myrtis, *variis* olei generibus, riga unguentis:
Pereant unguenta omnia: tuum unguentum periit Adônis.
Recubat tener Adônis purpureis in veſtibus:
Circa eum autem plorantes gemunt amores,
Tonſi capillos propter Adonidem: & hic quidem ſagittas,
Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram:
Alius calceamentum Adonidis ſolvit, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius femora lavat:
Alius retro alis refrigerat Adonidem.
Ipſam Cythaream adlamentantur Amores.

Extinxit

Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem expandit: non ampliùs
Hymen,
Hymen non ampliùs cantilena est; *sed* cantatur ah. ah!
Ah ah, propter Adonidem adhuc magis! ah
propter Hymenæum!
Charites deplorant filium Cinyræ,
Periit pulcher Adônis, inter se dicentes,
Et id voce acutiore dicunt quàm tu Dione.
Et Parcæ Adonidem deplorant Adônidem,
Et ipsum cantu revocant; at ille non exaudit;
Non sanè neque vult, Proserpina ipsum non
dimittit.
Finem facito, Cytheréa, lugendi, & hodie abstine à conviviis:
Nam te rursum lugere oportet, atque in alium
annum lacrymari.

FINIS.

At circa ipsius umbilicum ater sanguis altè erumpebat,
Et à femore pectus cruentabatur: costarum autem loca
Nivea priùs Adonidi rubebant.
Ah ah Venus! adlamentantur amores.
Amisit pulchrum illum virum, unáque sacram formam amisit.
Nam, dum vixit Adônis, Veneri præclara forma *fuit:*
Mortua autem cum Adonide est & forma Veneris; hei hei!
Montes omnes & quercus dicunt, ah Adôni!
Et fluvii deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubesiunt; Venus verò
Per omnes colles & per urbem flebiliter canit.
Ah ah Venus! periit pulcher Adônis.
Echo occinuit cum clamore, periit pulcher Adônis.
Veneris dirum amorem quis non deploret? hei hei!
Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, mane Adôni,
Miser mane Adôni, ut te postremum inveniam,
Ut te amplectar, & labra labris misceam.
Expergiscere paulisper Adôni jàmq; postremò me osculare:

Tantillùm

Tantillùm me osculare donec vivit osculum;
Donec ab anima in meum os & in meum jecur
Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem exuxero,
Atque imbibero amorem: osculum autem hoc asservabo,
Tanquam ipsum Adonidem, quando tu me infelix fugis;
Fugis longè Adoni, & abis ad Acherontem,
Et tristem regem & immitem: ego verò misera
Vivo, & dea sum, neque persequi possum.
Accipe Proserpina virum meum: nam tu es
Longè me potentior; &,quicquid pulchrum est, ad te devolvitur.
Sum autem ego valde infelix, & inexhausto dolore conficior,
Deplorans Adonidem, quòd extinctus est, téq; timeo.
Moreris, ô desideratissime: amor autem sicut somnium mihi avolavit.
At Venus vidua est: & amores in domo inanes sunt.
Tecum verò unà cestus periit: quid enim temerarie venabaris?
Cùm adeò pulcher esses, cum feris congredi ausus es!
Sic lugebat Venus. Amores unà lugebant.
Væ væ Veneri! interiit pulcher Adonis.
Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adônis
Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra convertuntur in flores:
Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemónen.

Lamentor

Lamentor Adonidem: interiit pulcher Adonis.
Ne in ſylvis ampliùs virum deplora, ô Venus;
Eſt rectè inſtructus torus, eſt Adonidi torus paratus.
Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adonis;
Et, licèt mortuus, tamen pulcher eſt, pulcher mortuus, quaſi dormiens.
Depone *eum* & in mollibus veſtibus in quibus cubabat,
In quibus tecum per noctem ſacrum ſomnum capiebat,
In aurea culcitra: require Adônin, etiamſi triſti ſit adſpectu.
Depone *eum* inter coronas & flores: omnes cum eo,
Poſtquam ille mortuus eſt, omnes, *inquam*, flores etiam contabuerunt.
Riga autem ipſum myrtis, *variis* olei generibus, riga unguentis:
Pereant unguenta omnia: tuum unguentum periit Adônis.
Recubat tener Adônis purpureis in veſtibus:
Circa eum autem plorantes gemunt amores,
Tonſi capillos propter Adonidem; & hic quidem ſagittas,
Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram:
Alius calceamentum Adonidis ſolvit, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius femora lavat:
Alius retro alis refrigerat Adonidem.
Ipſam Cythaream adlamentantur Amores.

Exunxit

Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem expandit: non ampliùs Hymen,
Hymen non ampliùs cantilena est; *sed* cantatur ah. ah!
Ah ah, propter Adonidem adhuc magis! ah propter Hymenæum!
Charites deplorant filium Cinyræ,
Periit pulcher Adônis, inter se dicentes,
Et id voce acutiore dicunt quàm tu Dione.
Et Parcæ Adonidem deplorant Adônidem,
Et ipsum cantu revocant; at ille non exaudit;
Non sanè neque vult, Proserpina ipsum non dimittit.
Finem facito, Cytheréa, lugendi, & hodie abstine à conviviis:
Nam te rursum lugere oportet, atque in alium annum lacrymari.

FINIS.

NOTÆ

IN

EPIGRAMMATA.

PAG. 1. v. 9. Πυθοῖ. | Dativus adverbialiter positus. Πυθὼ autem vetus Delphorum nomen, ubi certamina Pythica celebrabantur.

P. 3. v. 2. Σαζομένα. | Ἰῶτα subscripto, in meâ patriâ conservatâ: quod animo verè magno summum est miseriæ privatæ solatium.

P. 3. v. 10. Καίσαρι. | Germanico. qui post amissam Oceano classem, fudit Germanos. Vide *Tacitum Annal.* lib. 2. §. 25. Invictos & nullis casibus superabiles Romanos prædicabant (Germani) qui perditâ classe, amissis armis, &c. eâdem virtute — irrupissent. Ita omnia erunt concinna. Hujus igitur Epigrammatis titulus sit oportet, *In Cæsarem Germanicum*.

P. 3. v. 14. Ναύτην ἠπείρου. | Xerxen intelligit, qui Atho montem perfodit, ut classi iter pateret; & Hellespontum junxit, quà exercitum transmitteret.

P 4. v. 3. Ὑπεζεύχθαι. | Eleganter. Mare ponte jungi significat; terram subjugari. vim enim utramque habet.

P. 5. v. 5. Πολεμίζεται. | Πελεμίζεται, apud Homerum. κινεῖται, σείεται. rectiùs fortassis.

V. 7. Ἧς ἔπι. | Quâ duce. malo, in qua, ut ἐπὶ νεὼς, ad allegoriam apposite.

P. 6.

NOTÆ.

P. 6. v. 10. Ἐλαύσατο. | Ἐκτήσατο, acquisivit, potitus est. ita Hesiodus quoque alicubi.

V. 11. Ὕαγνις. | Mater Marsyæ.

V. 15. Οὐδὲ παρ' ὀφρὺν. | Nec vultum serviliter accommodabo. ita vertere visum est, quoniam παρίσταθι significat, sistere aliquid, ut quis conscendat. παρίσταθαι ἵππον.

P. 7. v. 8. Συγγελῶντι | Disjungas σὺν necesse est: pertinet enim ad sequens γελῶν, sensu postulante. præcesserat συγχλαίων.

V. 1.. Μιλίῃ. | Uxori nempe meæ. Hic scholiastes pessimè se dedit; Epigrammatis menti contradicens.

P. 12. v. 11. Titulus hujus Epigrammatis ità se habet *In filiam Grammatici, quæ peperit natum natamque mortuos.*

P. 16. v. 8. Δῆμος. | Quid sibi velit, nesciebam: itaque interpretatus sum, quasi si λοιμὸς scriptum fuisset.

P. 17. v. 2. Δέχεται. | Alludit ad πανδοχεῖον. omnes communi tanquam hospitio excipit Orcus.

V. 4. Λογισίμβροτος. | nempe, ἄποπόν τι ποιεῖν, vel λαμβάνειν.

P. 20. v. 8. Τέτλιγ', ἀπτάνοις δαῖτα φέρεις τέκεσιν. | Ita legendum omnino. *Virgil.*

——nidis implumibus escam.

quo enim pullis jam alatis? ἄπτηνος ab α privativa, & πτηνὸς, dorice πτανός.

P. 29. v. 8. Ἐν ὄρει. | Legendum ἐνόρῃ, pro ἐνόρει, inspice. *Brodæus.*

P. 30. v. 10. Μωρίης. | Ἀντὶ τοῦ, μωρίας, à μωρὸς stultus, nova licentia.

P. 32. v. 1, 2. Κάρκαιρε, κοναβεῖ, σίζει, κελάρυζε. | verba sunt materialiter sumpta.

V. 14. Καλῶς εἰπεῖν. | Lusus non invenustus. in ambiguo sensu τοῦ, καλῶς εἰπεῖν; cui opponitur ὀνειδίζειν, βλασφημεῖν, & barbarè loqui.

Benè de aliis loqui. id demum est Sermonis vera elegantia, id est atticum Mel.

P. 34. v. 15. Δίζεσθαι. | Subintel. χρὴ, vel δεῖ.

V. 16.

V. 16. Ἐν εὐπιβέων. | Subaud. χώρᾳ, quod in priore Epigr. expressum habes.

V. ult. Δολιχόν. | Supple νικήσας, inquit Anna Tanaq. Fabri filia. potius χρόνον. δολιχὸς χρόνος alibi. Sententia hæc est, Ille quidem brevis erit, ac longo tempore sub me jacebit. Tumulus loquitur.

P. 35. v. 5. Τύμβω. | Sine ἰῶτα subscripto. doricè pro τύμβου.

P. 36. v. 12. Μεῖον. | Lege μεῖζον. sin minus, corruit sensus.

P. 40 v 3. Ἃς καὶ ἀποφθιμένας. | ἃ καὶ ἀποφθιμένα scribe, inquit Vincentius. idem tamen per Ellipsin τῆς, ἐνεργ. vulgatam lectionem posse stare fatetur.

P. 40. v. 5, 6. Ὁρᾷς πρόσωπον. | hi versus sic explicandi sunt.

En tibi imaginem Cassiæ illius prudentis. at quorsum imago? inquit ille, etiam mortua virtutibus innotescit; cui respondetur. animæ pulchritudo potius ex virtutibus innotescit, quàm corporis; itaque non frustra est hæc imago. Quin & mutatis, punctis, paulo aliter interpreteris licet.

Vides vultum Cassiæ prudentis
Licet mortua sit: nam virtutibus
Innotescit animæ potius forma, quam corporis.

P. 41. v. 6. Βαιὸν ἀπο. | Ἀπολείβεται. βαιὸν paulatim.

P. 47. v. 7. Καταχραίνοιτο. | Activè sumendum ni fallor.

P. 49. v. 8. Φίλος ἀθανάτοις. | Εὐδαίμων, felix. Grævius in Hesiodum. solus es quem diligunt Dii. *Terent.*

V. 10. Εἰς αἴδην. | Ex verbis Ciceronis l. 1. Tuscul. Quæstionum satis constat pro αἴδην legendum esse εἰς ἄλλαδε. *Vincent.*

P. 54. Βάλλει, πόθεν. | Legendum βάλλει πόθον, aut enim mihi tua forma incutit amorem, &c. nullus enim elici potest sensus ex verbis, ut nunc sunt.

P. 55. Tibullus lib. 4. Eleg. 5. apposité,
Neu tu sis injusta Venus; vel serviat æquè

Vinctus

Vinctus uterque tibi, vel mea vincla leva.

P. 59. v. 12. Lege ἐλπίδας.

P. 64. v. 18. Πειρώμενα τόδε τόξον, εἴπῃ, &c. | Olim legebatur ἔτι nullo sensu. Idem quoque monuit Stephanus.

P. 65. v. 5. Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας. | Ellipsis, κατὰ τὰς κόμας. Sic Aristoph. in nubibus, *Act.* I. *Scen.* 2. Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. i. e. κατὰ τὴν ψύλλαν. Latine, quod ad comas, & quod ad culicem.

V. 10. Ὅσῳ. | Subaud μᾶλλον.

P. 66. v. 3. Τί γὰρ βάλωμαι θ' ἕξω. | Ἀντὶ τοῦ περιβαλῶμαι, βαλῶ nempe. Ita locus dilucidus erit.

V. 9. Lege Ζηλεῖ λύτρα φέρουσα.

P. 67. v. 7. Χάριτες. | Quid si, χαρίτας ῥόδα βρύοντι, legas? sensu sane venusto.

V. 20. Hunc versum delendum censet Faber. quin & καθελὼν in fine explicat, exserens se. Sed non ego credulus illi. καθελὼν est deprimens. depravans ramos suo onere.

P. 68. v. 3. Φιλία. | Φίλος εἶ. Faber.

V. 10. Τὸ δὲ γῆρας. | Nam, ut Lucretius ait l. 4. v. 60.

Veteres ponunt tunicas æstate cicadæ.

OHE, jam satis est, inquies. at quia stulta est clementia perituræ parcere chartæ, locum Callimachi nondum intellectum explicare conabor, *Hymn. in Dianam* v. 136.

Πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος, ὅστις ἀληθής,
Εἴην δ' αὐτός, ἄνασσα. — —

Tanaquillus Faber restituit, ὃν κεφιλήσης, vel ὅς κε φίλος σοι. & assentientem habet filiam. At hoc est grassari, non emendare Authores, sic explica.

Veneranda, horum, sit mihi ille amicus, quicunque est memor; sim quoque ipse, Regina. ἀληθής, μνήμων, Favorinus, &c. ab ἀ non & λήθη oblivio. nulla hic difficultas.

Quin

NOTÆ.

Quin & Plutarchi locum à Fabro corruptum vindicare libet. Vide Fabri notas ad Anacreon. Od. 18. *νόμιμόν τινα μάχην συμπεσοῦσαι φαλαγγηδὸν ἐμάχοντο πολὺν χρόνον.* legendum *μάχην συναψάσαι*, de qua lectione Docti tria verba non commutabunt, inquit Faber. attamen nihil eſt mutandum, interpunge modò, *νόμιμόν τινα μάχην, συμπεσοῦσαι φαλαγγηδὸν, ἐμάχοντο.* *μάχην* ſequitur *ἐμάχοντο.*

---

nish'd with, from any other hand: particularly his Comparison of *Virgil* with *Homer*, (which he performs excellently well, and much better than the great *Scaliger*, who seems always byass'd right or wrong in favour of *Virgil)* and therefore is of mighty use to Young Men, that they may see how the *Romans* borrowed their Thoughts, nay even Expressions, from the *Greeks*: that themselves may be encouraged to imitate, and that they may compare and judge of Preference.

Linguæ Romanæ Diction. Luculentum Novum. A New *Dictionary*, compleater than any yet extant, in five Alphabets: Representing 1. The *English* Words and Phrases before the *Latin*, among which latter, no Word or Expression is admitted, but what is Classic and of an approv'd Authority. 2. The *Latin* Classic, before the *English*; wherein care is taken, that the proper and original Signification of each Word is first set down, which is followed by those that are derivative, metaphorical or remote. 3. The *Latin* Proper-names of those Persons, People, or Countries that frequently occur, or are any way remarkable in Classic Authors, with Explications from their several Languages, and a short account of them historical and geographical. 4. The *Latin* Barbarous, explaining as well such *Technical* Words or Terms of Art, as are made necessary to us by the many Inventions and Discoveries not known to the Ancients, as those which crept into the *Latin* Tongue during the Ignorance

and

and Darkneſs of the middle Ages. 5. The Law *Latin*, comprehending thoſe Words which are made uſe of by the *Common Lawyers* in their particular Profeſſion, very neceſſary for the underſtanding of *Charters*, *&c.* The Whole completed and improved from the ſeveral Works of *Stephens*, *Cooper*, *Gouldman*, *Holyoke*, Dr. *Littleton*, a large Manuſcript, in three Volumes, of Mr. *J. Milton*, *&c.* In the Uſe of all which, for greater exactneſs, recourſe has always been had to the Authors themſelves. In *Quarto.*

Apologia Eccleſiæ Anglicanæ. Autore *Joanne Juello*, olim Epiſcopo *Sarisburienſi.* Priorum editionum Collatione Caſtigatior.

P. Virgilii Opera, & *D. Junii Juvenalis* & *A. Perſei Flacci Satyræ.* Both reprinted from the beſt *Paris* Edition, done for the uſe of the *Dauphin*, the Text being printed on a fair *Roman Character*, to which is annexed a plain Paraphraſe in Proſe of every Verſe, upon all difficult Places, Words and Phraſes; and that which renders them the moſt uſeful and compleat that ever yet was publiſhed, is the celebrated *Index*'s of *Erythræus* and others, referring to every Word in the Books as often as they occur.

P. Terentii Comœdiæ,
Q. Horatii Flacci Opera,
C. Nepotis Vitæ,
L. Annæi Flori Epitome,
C. Julii Cæſaris,
M. T. C. Orationes quædam ſelectæ,
Phædri Fabulæ,

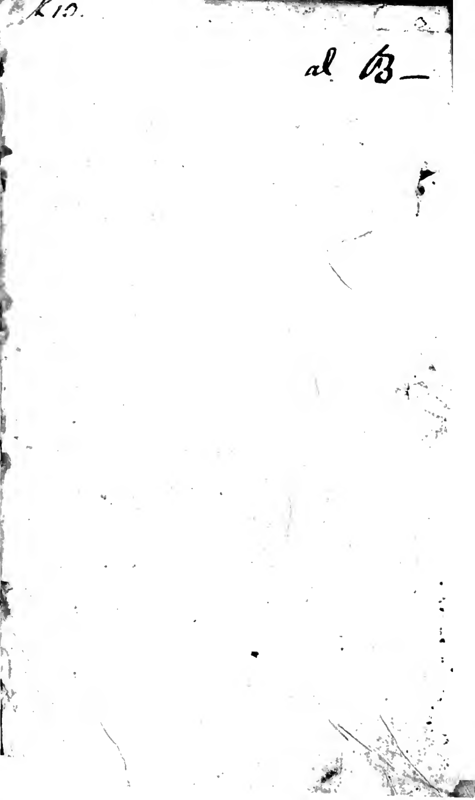
Omnes juxta Exemplaria Pariſienſia in uſum

Delphini

Delphini edita denuo *Londini* ſumma Cura recuſi.

Dr. *Holyoke*'s Dictionary, in a large *Folio*; printed on good Paperand a good Character, containing near four hundred ſheets, in 3 parts, 1. The *Engliſh* before the *Latin*, having above ten thouſand Words more than any Dictionary yet Extant. 2. The *Latin* before the *Engliſh*, with correct and plentiful Etymological Derivations, Phylological Obſervations, and Phraſeological Explications; to which there is added ſix thouſand Words more than in any former Book of this Nature. As alſo the Phraſes, Difference of Words of the ſame Signification, the *Greek* and *Roman* Antiquities, *viz.* their Magiſtrates, Habits, Cuſtoms and Ceremonies, uſed at Sacrifices, Meals, *&c.* As alſo their *Formulæ*, and likewiſe the moſt textual uſual Hebrew Roots and Derivatives added to the Simples, Themes, and Compounds of the *Latin*, are inſerted. 3. The *Proper-names* of Perſons, Places, and other things neceſſary to the underſtanding of Hiſtorians and Poets. The whole comprehending whatſoever is material in any Author upon this Subject; together with very conſiderable and ample Additions, carried on by a diligent ſearch into, and peruſal of, very many Authors both ancient and modern. Whereby this Work is rendred the uſeful of any that was ever yet Extant in this kind.

Finis Catalogi.

al B—

